SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 118, ЧИСЛО 24, П'ЯТНИЦЯ, 17 ЧЕРВНЯ 2011 РОКУ | 1893 | Vol. 118, No. 24, FRIDAY, JUNE 17, 2011 | $1.00

Розпочато відзначення 120-річчя українських поселень в Канаді

Офіційний логотип 120-ої річниці українських поселень в Канаді.

ЕДМОНТОН. – У День королеви Вікторії, під час типово й історично непередбачуваної погоди в Альберті, зібралася група відданих ентузіястів, щоб офіційно відзначити дві історичні події.

На початку літнього сезону в Селі спадщини української культури (ССУК), провінційної історико-культурної пам'ятки на схід від Едмонтону, було зроблено, на перший погляд, скромний, але історично важливий додаток до виставки села. Це був спільний захід Генеалогічного проєкту „Альберта-Україна" та Альбертської Асоціяції землемірів, які відкрили репліку маркувального стовпа землемірів, ідентичного тому, який встановлювали землеміри та який шукали перші поселенці при взятті землі в наділ в Альберті майже 120 років тому.

Серед гостей церемонії, яка відбулася 23 травня, були депутат виборчого округу Сейнт-Альберта Кен Алред, а також нащадки Івана Пилипова, Николи Тичковського й Антона Паїша – перших міґрантів з села Небилів на Галичині, колись частини Австро-Угорщини, яке тепер розташоване в західній частині України. Перші поселенці цілинних земель східньо-центральної Альберти терпіли невимовні труднощі, щоб „пустити коріння" й будувати життя в диких преріях Канади.

Земельний стовп встановили нащадки перших поселенців, а також представники громади та громадські діячі. На спомин про всіх першопоселенців східньо-центральної Альберти священики Української Греко-Католицької Церкви та Української Православної Церкви Канади відслужили Панахиду.

Подію очолював Радомир Білаш, старший історик-краєзнавець ССУК й керівник Генеалогічного проекту „Альберта-Україна". Цією церемонією було розпочато офіційний рік відзначення 120-ої річниці українських поселень в Канаді під патронатом Конґресу Українців Канади (КУК).

Різноманітні події, включаючи бенкети, фестивалі й наукові конференції, заплановані до травня 2012 року. Повідомлення про ці події будуть розміщені на інтернет-сторінці КУК: www.ucc.ca і в засобах масової інформації.

Крім того, було представлено офіційний логотип до святкування 120-ої річниці – наслідок конкурсу, що відбувся по всій країні і зібрав понад 30 пропозицій мистців. Переможцем став художник з Торонто Олег Лесюк. Логотип доступний для загального вжитку громади при вшануванні 120-ої річниці поселень.

„Відзначаймо роковини з запальним ентузіязмом і нестримною творчою активністю, – закликав Роман Британ, голова комітету святкування 120-ої річниці. Його заклик зустрів схвалення Дарії Луців, національного віце-президента КУК.

„В контексті нашої офіційної ювілейної теми „Канада-Україна -120: першопрохідці – будівничі нації – новатори", – продовжив Р. Британ, – цей рік стане роком відзначення наших особистих досягнень, уваги до невимірного потенціялу нашої громади та утвердження цього українсько-канадського історичного надбання, за яке всі канадці були б горді й визнавали б його за спільну загальноканадську історію".

Про логотип свята

Логотип складається з трьох частин. Нижня частина символізує чотири хвилі міґрації до Канади. Це хвилі океану, які треба було побороти, та хвилі людей, які привезли в нову землю надії й мрії.

В центральній частині логотипу люди перетворюються на три журавлі, що летять. Ці сильні, розумні й терпеливі птахи часто з'являються в українській музиці та фолкльорі, вони також відомі в Канаді. Група журавлів символізує родину, як основу суспільства. Щойно оселившись у новій країні, вони прагнуть до омріяних височин. Національний герб України – Золотий Тризуб, накладений на синьому журавлі, символізує країну їхнього походження. Крила журавлів перетворюються на кленовий лист – національний символ Канади. Число „120" нагадує про 120 років з дня поселення.

(Закінчення на стор. 5)

В Хмельницькому, Одесі протестують проти режиму В. Януковича

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ.– Акції протесту проти антиконституційних дій уряду Президента Віктора Януковича вийшли за межі столиці. 9 червня акція протесту на підтримку засуджених місцевих активістів „Податкового Майдану" відбулася в Хмельницькому. У ній взяли участь понад 200 осіб, які провели марш вулицями міста.

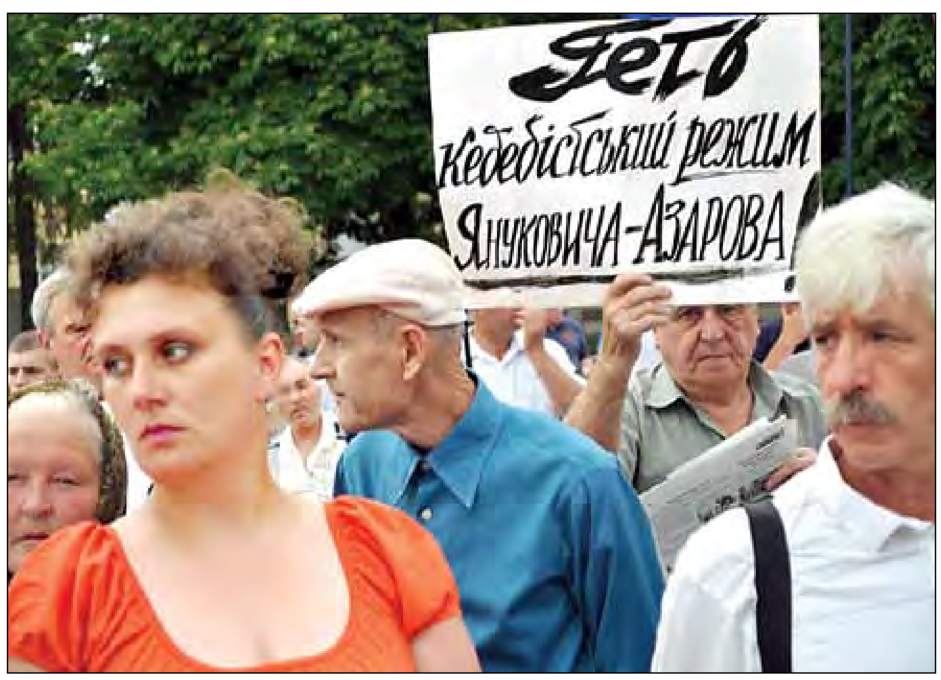
Хмельницький суд 31 травня засудив чотирьох активістів „Податкового Майдану" до двох років позбавлення волі умовно за участь у демонстрації, коли 16 листопада 2010 року близько 10 тис. підприємців вийшли на вулиці, щоб висловити незгоду з проєктом Податкового кодексу.

Обласна організація Всеукраїнського об'єднання „Свобода" заявила, що кримінальні справи проти активістів зфабриковано, підприємців несправедливо звинувачують в опорі представникам влади. *(УНІАН)*

ОДЕСА. – 11 червня біля пам'ятника Тарасові Шевченкові Всеукраїнське об'єднання „Свобода" провело збори з створення ініціятивної групи підготування всеукраїнського референдуму проти продажу землі.

„Сьогодні зграя махінаторів хоче відібрати у нас, українців, останнє – нашу святу землю. Але ми, націоналісти, патріоти, заявляємо рішучий протест і готовність до радикальних дій" – заявив під час виступу голова Одеської організації „Свобода" Павло Кириленко. „Ми демонструємо місцевій українофобській владі, що попри її дії та заяви, ми збираємось на одеських вулицях і боротьбу не припинимо, поки в державі не буде встановлений справедливий порядок" – сказав він.

Попередні збори, які „Свобода" плянувала провести 24 травня, зірвала місцева влада. *(„Українська правда")*

Учасники акції-протесту 9 червня на підтримку засуджених місцевих активістів „Податкового Майдану" в Хмельницькому. Фото: УНІАН

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Є. Коновалець – людина з державницьким мисленням

ЛЬВІВ. — 14 червня вшанували 120-ту річницю від дня народження полковника Євгена Коновальця, який керував одним з найбоєздатніших підрозділів армії Української Народної Республіки – Січовими Стрільцями, був першим головою Організації Українських Націоналістів (ОУН). Урочистості відбулися біля батьківської хати Є. Коновальця у селі Зашкові, що на Львівщині, де він народився 14 червня 1891 року. Численні архівні матеріяли про Є. Коновальця зберігаються у львівському Державному історичному архіві. У Першу світову війну Є. Коновалець був мобілізований в австрійську армію. Після бою на Маківці у 1915 році потрапив у російський полон, звідки втік через два роки у Київ і в столиці організував леґіон Січових Стрільців. Це був інтеліґент та інтелектуал, наголосив керівник відділу публікацій та інформації документів Центрального державного історичного архіву України у Львові Ігор Смольський. Численні архівні матеріяли про Є. Коновальця розповідають про нього як людину з державницьким мисленням. Він розумів значення добре зорганізованої, вишколеної і патріотичної армії. У 1921 році Є. Коновалець очолив новоутворену Українську Військову Організацію. Він наголошував на необхідності створення політичної організації, і в 1929 році з ініціятиви Є. Коновальця виникла ОУН. Більшовицька влада вважала Є. Коновальця найбільшим своїм ворогом. Його вбивство у Голяндії у 1938 році було найуспішнішою спецакцією Москви, зауважив науковець І. Смольський. Бо Є. Коновалець мав авторитет у середовищі еміґрантів і в міжнародних урядах, ОУН користувалась підтримкою української молоді, націоналістичне підпілля проникало на територію радянської України. „Смерть Є. Коновальця мала фатальні наслідки, вона фактично сприяла розколові в ОУН, розпочалась братовбивча війна між „мельниківцями“ та „бандерівцями“, яка мала неґативні наслідки для дискредитації національно-визвольного руху“, – наголосив І. Смольський. Є. Коновальця поховали на цвинтарі у Ротердамі. *(Радіо „Свобода“)*

На Прикарпатті вшанували пам’ять жертв комуністичного режиму

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. — Українці повинні пам’ятати про такі сторінки історії, як Дем’янів Лаз, Биківня, Крути, бо вони є свідченням того, як „режим хотів знищити українську націю“, сказав провідник партії „Наша Україна“, колишній Президент Віктор Ющенко в меморіяльному комплексі „Дем’янів Лаз“ в Івано-Франківську під час Панахиди і віча-реквієму за жертвами комуністичного режиму 12 червня. Як наголосив В. Ющенко, „саме тому ця історія була довго утаємничена“. Голова Івано-Франківської обласної ради, представник Всеукраїнського об’єднання (ВО) „Свобода“ Олександер Сич сказав, що „ми всі відповідальні, щоб таке не повторилося, щоб не був реанімований режим, який це творив“. За його словами, свідченням такої реанімації є червоні прапори на 9 травня та політичні репресії, які сьогодні відбуваються в Україні. Провідник ВО „Свобода“ Олег Тягнибок у своєму виступі теж говорив про те, що в Дем’яновому Лазі, у Львові в період 22-28 червня 1941 року енкаведисти вбивали людей за те, що „вони були у вишиванках і говорили українською мовою“. Учасники віча-реквієму – представники політичних партій і громадських організацій, ветерани ОУН і УПА, духовенство – закликали не зупиняти відновлення правдивої історії і пам’ятати її. В урочищі Дем’янів Лаз неподалік Івано-Франківська 1989 року відкрили масові поховання понад 500 розстріляних в’язнів міської в’язниці НКВД, знищених у 20 числах червня 1941 року, коли органи радянської влади втікали з реґіону перед наступом нацистів. *(Радіо „Свобода“)*

Україна шукатиме альтернативу російському газові

ВІДЕНЬ, Австрія. — Після невдалих переговорів у Москві щодо перегляду газових угод український прем’єр Микола Азаров заявив 9 червня, що Києву варто диверсифікувати джерела постачання газу, аби убезпечити себе в енерґетичній галузі. Після останньої зустрічі з російським прем’єром риторика прем’єр-міністра України змінилася „Україна на 100 відс. залежить від постачання російських енерґоносіїв. І ми інколи стикаємося з тим, що ціни, які встановлюють нам на енерґоносії, не є оптимальними, на мій погляд, для нас. Тому ми зараз докладаємо максимум зусиль для організації постачання енерґоносіїв з інших країн“, – заявив український прем’єр. Крім того, за словами М. Азарова, нині Київ веде переговори щодо імпорту газу з Азербайджану та країн Середньої Азії. Також український прем’єр заявив, що Київ розглядає можливість фінансової підтримки Міжнародного валютного фонду у разі, якщо ціни на російський газ і надалі зростатимуть. Ці заяви керівник українського уряду зробив у Відні на конференції з економічного розвитку. Напередодні на переговорах у Москві російський прем’єр Володимир Путін підкреслив, що формула, за якою розраховується ціна на газ для України, не є унікальною і застосовується у газових контрактах Росії з іншими країнами. При цьому російський прем’єр наголосив, що у Москві не сприймають арґумент Києва щодо підвищення плати за транзит російського газу українською територією через зростання ціни на російський газ, і попередив, що у разі підвищення тарифу на транзит Україною Росія підвищить ціну на свій газ. Загалом, за словами В. Путіна, Росія докладає активних зусиль для того, аби взагалі не залежати від країн-транзитерів і, розбудовуючи такі проєкти, як Північний та Південний потік, виходить на прямі постачання газу своїм споживачам в Европі. *(Бі-Бі-Сі)*

Україна розраховує відновити співпрацю з МВФ

КИЇВ. — Правлячій Партії Реґіонів, очевидно, доведеться шукати голоси для підтримки суперечливого законопроєкту, який передбачає поетапне підвищення пенсійного віку. Українська влада розраховує відновити співпрацю з Міжнародним валютним фондом (МВФ) для отримання чергових траншів багатомільярдного кредиту. МВФ призупинив надання позички після того, як український уряд не виконав взятих на себе зобов’язань провести пенсійну реформу та поетапно підвищити до ринкового рівня ціну на газ на внутрішньому ринку. Урядовці висловлюють упевненість, що Верховна рада підтримає урядовий проєкт закону про пенсійну реформу і схвалить його вже до закінчення теперішньої парляментської сесії. Міністер соціяльної політики Сергій Тігіпко каже, що МВФ і Світовий банк схвалили останню версію проєкту закону. Перший віце-прем’єр-міністер Андрій Клюєв висловив упевненість, що всі зобов’язання перед МВФ, необхідні для розблькування фінансування, Україна зможе виконати до середини липня. 9 червня партнери реґіоналів з Комуністичної партії України підтвердили, що не голосуватимуть за пропоновану урядом пенсійну реформу. Народний депутат з фракції Компартії Олександер Голуб заявив, що вона суперечить інтересам більшости громадян. Керівник уряду Микола Азаров раніше заявляв, що неотримання чергових траншів МВФ некритичне, і Україна може обійтися й без цих грошей. Проте після ще однієї безуспішної спроби переконати російських партнерів переглянути формулу розрахунку ціни на газ посадовець визнає, що допомога міжнародної фінансової інституції може знадобитися в разі різкого зростання ціни на російський газ. Деякі експерти висловлювали побоювання, що Україна не зможе обслуговувати свої зовнішні кредити, якщо не вдасться домовитися про відновлення фінансування МВФ. *(Бі-Бі-Сі)*

Дві третини українців вказали на погіршення матеріяльного становища

КИЇВ. — Дві третини українців (66.8 відс.) вказали на погіршення їхнього матеріяльного становища за останні 12 місяців, свідчать вислідки опитування „Українське демократичне коло“ на замовлення Інституту політики. Чверть опитаних (26.3 відс.) відзначила, що їхнє матеріяльне становище не змінилося, і тільки 5.9 відс. вважають, що їхнє матеріяльне становище покращилося. На його погіршення за останні 12 місяців вказує більшість населення України в усіх реґіонах. Кожній десятій українській сім’ї (11.3 відс.) не вистачає грошей навіть на їжу, а 43.9 відс. домогосподарств, хоча і вистачає грошей на їжу, але купувати одяг або взуття вже складно. Опитування також показало, що абсолютна більшість населення України (96 відс.) в тій чи іншій мірі хвилює зростання цін. При цьому абсолютно не хвилює або скоріше не хвилює зростання цін лише 3.9 відс. громадян. Нарешті, майже половина громадян (48.1 відс.) вважає, що головним винуватцем нинішнього стрімкого зростання цін є як нинішня, так і попередня влада. Всеукраїнське опитування було проведено 20-25 травня. Вибіркова сукупність репрезентує усе доросле населення України й охоплює всі реґіони країни. За місцем проживання опитано 1,200 осіб старше 18 років. *(„День“)*

„Freedom House“ бачить ознаки авторитаризму в Україні

КИЇВ. — „Freedom House“ гостро критикує українську владу. В оприлюдненому звіті цієї міжнародної правозахисної організації висловлюється стурбованість концентрацією влади в Україні у руках Партії Реґіонів та проявами авторитаризму. Віктор Янукович неодноразово заперечував звинувачення в авторитаризмі, наголошуючи на потребі наведення порядку.

Звіт, що його представив 14 червня у Києві виконавчий директор „Freedom House“ Дейвид Креймер, має назву „Б’ючи на сполох: на захист демократії в Україні“. У звіті наголошується на авторитарних тенденціях, що, на думку організації, з’явилися в Україні після приходу до влади В. Януковича, а також висловлюється стурбованість тим, як влада використовує суди та Службу безпеки України (СБУ) для „вибіркового правосуддя“.

„Хоча дисципліна уряду В. Януковича є позитивною зміною, бо репрезентує відхід від нескінченних суперечок часів Віктора Ющенка-Юлії Тимошенко, але вона також виявила авторитарні тенденції“, – йдеться у звіті.

У „Freedom House“ наголошують, що неґативні наслідки включають запровадження суворіших умов для мас-медіа, вибіркове переслідування представників опозиції, тривожні випадки втручання СБУ в політичне життя України, а також „спустошлива корупція“.

Також стурбованість у „Freedom House“ викликає „слухняний парлямент та руйнування базових свобод – слова та зібрань“. „Freedom House“ закликає владу припинити переслідування та стеження за активістами громадянського суспільства та опозиції і здійснювати судові переслідування колишніх високопосадовців без урахування їхньої політичної належности.

У звіті також містяться рекомендації США та Европейському союзові, головною з яких є збільшення уваги міжнародної спільноти до процесів, які відбуваються в Україні, і допомога у демократизації українського суспільства.

Різкі оцінки ситуації в Україні лунають у той час, як у провладній більшості у парляменті обговорюється доцільність ухвалення закону про заборону закордонного фінансування недержавних громадських організацій. *(Бі-Бі-Сі)*

НА ТЕМУ ДНЯ

Навіщо в Ужгороді консульство Російської Федерації?

„Росія наполягає на відкритті свого консульства в Ужгороді" – така новина знову облетіла всі українські інформаційні аґентства. Наполягає, зауважмо, вже не вперше. Тепер про це заявив сам міністер закордонних справ Російської Федерації Сергій Лавров. І чим так припав їм до серця Ужгород, що найбільша країна світу конче хоче мати тут своє політичне представництво? Чому не досить представництва торговельного, котре тут уже діє?

Закарпаття – одна з найменших областей України, яка не може похвалитися своїм економічним потенціялом, оскільки значну частину території займають Карпатські гори. Ужгород – найменший обласний центр (усього 120 тис. населення). Серед етнічних груп краю росіяни перебувають аж на четвертому місці. Тут їх усього кілька відсотків. В інших областях їх набагато більше. За логікою, спочатку треба було б відкривати російські консульства там. Але ні – Москва вперто хоче сюди, за Карпати.

Чим же її приваблює Закарпаття? Туризмом? За словами колишнього Генерального консула Росії у Львові Євгена Гузєєва, на Закарпатті за рік бувало близько 10 тис. російських туристів. Якщо щорічно наш край офіційно відвідує понад 300 тис. туристів, то частка Росії складає усього кілька відсотків.

Тоді, можливо, економіка? Той же Є. Гузєєв в інтерв'ю заявляв, що на Закарпатті „бракує продукції промислових підприємств, яка могла б нас зацікавити... За показниками торговельно-економічної взаємодії з РФ Закарпаття знаходиться на останньому місці серед областей західнього реґіону України". Росія не входить навіть у десятку найбільших інвесторів Закарпаття. Її випередив навіть Кіпр.

Що ж так вабить сюди Москву, що вона ладна витрачати немалі державні гроші на оренду приміщення і утримання своїх працівників у найвіддаленішій від неї області України?

Відповідь: політика. Росія продовжує свою імперську практику. Ще в часи розпаду СРСР Закарпаття було визначене московськими політтехнологами як зона політичної нестабільности, аби створити якнайбільше перешкод проголошенню незалежности України. Цей спецпроєкт на кшталт Абхазії чи Придністров'я стартував відразу після 24 серпня 1991 року. Обласна влада силами комуністичної більшости, керованої з Москви, намагалася проголосити другу автономію в Україні. На щастя, завдяки активному спротиву громадськості цей варіянт провалився. Але залишилися сили, які були в цьому задіяні.

Москва відкрито підтримує українофобів, які зібралися в так званому „русинському" русі. Консул Є. Гузєєв заявив, що „Росія мала б підтримувати русинів", а сепаратиста о. Дмитра Сидора вважає „великим духовним авторитетом", „Мойсеєм закарпатських русинів". Щоправда, закарпатці чомусь так не думають, щоразу відмовляючи „пророкові" у довір'ї на чергових виборах.

Щоб зрозуміти бажання Росії відкрити на Закарпатті своє консульство, згадаймо, що українофобські провокації в Одесі пов'язуються, як свідчить преса, саме з діяльністю тамтешнього російського консульства.

Чи потрібне Закарпаттю, та й Україні в цілому, ще одне потенційне джерело політичної нестабільности? Якщо угорське та словацьке консульства в Ужгороді зранку до ночі видають закарпатцям візи, то чим займатиметься російське консульство? Адже між нашими країнами – безвізовий простір. Інспектуватиме тих кілька шкіл з російською мовою викладання, що діють у краї? Чи відвідуватиме щонеділі російський театр в Мукачеві? Чи готуватиме нові спецоперації з підтримки антиукраїнського „русинського руху"? Недарма одного з чільних ужгородських „русинів" часто бачать в обміннику з пачками російських рублів.

Західньоукраїнська кар'єра Є. Гузєєва, близького друга „русинського пророка", промосковського о. Д. Сидора, закінчилася несподівано. Російський консул у Львові дозволив собі ляпнути, що українську мову в Західну Україну принесли більшовики. Про Івана Франка, Василя Стефаника, Ольгу Кобилянську і десятки та сотні інших відомих західньоукраїнських письменників, він, мабуть, і не чув. Невігластво поєдналося з хамством. На таку зневагу негайно відреаґувала Львівська міська рада, ухваливши звернення до Міністерства закордонних справ з вимогою вжити заходів для передчасного припинення консульських функцій Генерального консула РФ у Львові Є. Гузєєва. І невдовзі „сидоролюбець" зі Львовом попрощався.

Отож чи потрібне Ужгороду нове вогнище дестабілізації?

Олександер Гаврош,
Ужгород

Людськими черепами засіяне поле

Розкопуванння масових поховань в селі Пшеничниках. Фото: news.if.ua

ПШЕНИЧНИКИ, Івано-Франківська область. — У селі протягом травня було продовжено розкопування досі невідомого поховання, куди скидали тіла закатованих жертв сталінських репресій. За дев'ять останніх днів тут виявлено черепи і кістки 50 осіб, багато з них – дитячі. Загалом у селі знайшли останки 220 закатованих.

В землі лежать цілі сім'ї, разом із дітьми, які, за даними дослідників, є жертвами НКВД. Вже встановлені рештки 70 чоловіків і 40 жінок. У тілах загиблих були виявлені гаки та інші гострі металеві предмети, що засвідчує жорстоке катування ув'язнених.

Кожна п'ята жертва НКВД у виявленому похованні – дитина. Деякі зовсім маленькі: по щелепах видно, що молочні зуби ледве прорізалися. Історик, член „Меморіялу" Василь Тимків розповів: „Учасники розкопок знайшли тіло матері з маленькою дитиною на руках – вона перед смертю обіймала свою дитину".

У 1939-1941 роках, якими датується це поховання, у Пшеничниках саме був гарнізон НКВД – підозріла рідкість для простого села. За словами місцевих жителів, тоді майже все село знало, що службовці НКВД звозять у цей район тіла своїх закатованих жертв з трьох прикарпатських тюрем – Станиславської (Івано-Франківської), Тисменицької і Тлумацької. Але тільки одиниці знали, де їх ховали.

На місці масових поховань у Пшеничниках встановлено хрест, на ньому — вишитий рушник. Священики відслужили Панахиду. Після ретельної аналізи останки тіл перепоховають за християнським обрядом. Члени обласного історико-просвітницького товариства „Меморіял" ім. Василя Стуса провели прес-конференцію про масові захоронення жертв комуністичного режиму.

„Треба, щоб люди на власні очі побачили останки цих замучених, – сказав тракторист Василь Синишин. — Не можна забувати таких жахів. Тільки тоді більше такого не повториться".

Не стримує емоцій один з ініціяторів розкопок у Пшеничниках Іван Павликівський: „Хочу бачити тут школярів, студентів і семінаристів, священиків усіх Церков. Хочу, щоб якомога більше народу побачило на власні очі останки невинно закатованих більшовиками українців. Погляньте, як сьогодні комуністи знову піднімають голову, хоч це саме їхня влада чинила ганебні й криваві злочини і нищила наш безневинний нарід. А щоб такого не повторилося, потрібно знайти тих червоних злочинців і притягнути їх до суду! Ще раз скажу: червоних злочинців – до суду! І ще не забудьте запросити до нас на розкопки всіх крикунів, що махали червоними ганчірками в Івано-Франківську та Львові. Кожному дамо по лопаті, нехай розкопують те, що накоїли „освободітєлі". Може, тоді Бог хоч трохи їм розуму дасть і простить...".

Студент Чернівецького університету Василь Закутинський, який бере участь у розкопах, каже, що це прямий доказ того, що не тільки нацисти, а й східні „визволителі" нищили народ. Добре, що страчених людей врешті поховають, сказав він.

На розкопуванні поховань працюють студенти Івано-Франківської духовної семінарії ім. свмч. Йосафата. Студент Юрій Гринчук сказав: „Справляє гнітюче і жахливе враження. Дивно, як може людина творити такі страшні речі, щоб нищити таких, як вона, і забути, що вона також людина. Але це все так просто не минеться".

Нагадаємо, що у травні 2009 року Служба безпеки України (СБУ) оприлюднила імена 14,191 жертви політичних репресій. Ці жертви були поховані у Биківні під Києвом. Крім того, СБУ виявила 18 місць захоронень жертв масових політичних репресій 1937-1941 років. Зокрема це місце, де згодом збудовано Центральний універмаг у Хмельницькому, парк культури і відпочинку у Вінниці, 9-ий кілометр Запорізького шосе, центральне міське кладовище у Сумах. *(Часопис „Галичина")*

В. Янукович має палац на воді

КИЇВ. – „Палац на воді" Віктора Януковича з'явився в затоці „Межигір'я", на березі Київського моря, у заміській резиденції Президента. Довжина палацу: близько 50 метрів. Вікна оформлено у вигляді корабельних ілюмінаторів – круглої форми.

Цей ексклюзивний „корабель" має приватний кабінет та залю для прийнять, яка завершується естрадою. Палац оформлено в стилі „донецький шик" – дерево коштовних порід, сусальне золото, мармур та кришталь. Орієнтовна вартість новобудови – декілька мільйонів долярів.

Почати експлуатацію свого палацу В. Янукович плянує до свого дня народження, який він святкуватиме 9 липня на цьому „кораблі" в колі обраних. *(„Українська правда")*

США продовжили санкції проти керівництва Білорусі

ВАШІНҐТОН. — США продовжили на рік санкції щодо деяких представників керівництва Білорусі, уведені 16 червня 2006 року Президентом Джорджем Бушем-молодшим, повідомила прес-служба Білого Дому. Влітку 2006 року розпорядженням Дж. Буша США заблькували власність і активи 10 керівників уряду Білорусі, включаючи Президента Олександра Лукашенка, голову Комітету державної безпеки Білорусі Степана Сухаренка, голову державної телерадіокомпанії Олександра Зимовського, міністра внутрішніх справ Володимира Наумова, заступника голови президентської адміністрації Наталії П'яткевич та інших. „Дії і здійснювана політика деяких членів уряду Білорусі все ще становлять надзвичайну загрозу національній безпеці США. У зв'язку з цим дія обмежень і санкцій (щодо Білорусі) ... повинна тривати після 16 червня 2010 року ... Згідно з чинним законодавством, я продовжую санкції на один рік ", – цитує прес-служба текст листа, надісланого 14 червня Президентом Бараком Обамою Конґресові США. Б. Обама зазначив, що події останніх місяців в Білорусі – насильство щодо мирних демонстрантів, переслідування і тюремне ув'язнення кандидатів у президенти, а також переслідування преси та правозахисників демонструють відступ цієї країни від до демократії. *(„Кореспондент")*

Берлінський мур постане знову – у вигляді фотографій

БЕРЛІН. — У столиці Німеччини згадують подію, що стала символом поділу не лише окремого міста та країни, а й усього континенту. 50 років тому керівництво Східньої Німеччини вирішило розділити муром Східній та Західній Берлін. „Ніхто не збирається будувати мур", – заявив 15 червня 1961 року Вальтер Ульбріхт на прес-конференції. А через два місяці, 13 серпня 1961 року, очолювана ним Східня Німеччина почала будувати мур. Спочатку був колючий дріт, а потім – бетонні плити заввишки майже чотири метри, які стали символом поділу не лише Німеччини, а й усієї Европи й простояли до листопада 1989 року. Від початку будівництва муру виповнюється пів століття, і в Берліні плянують велику програму – згадку про ті події. Почали з фотографій. В 11 місцях, де колись проходив мур, встановили 24 широкоформатні чорнобілі знімки поділеного Берліну. Виступаючи 14 червня на церемонії відкриття у районі Берліну Трептов, правлячий бурґомістер Клавс Воверайт назвав 13 серпня „днем сорому і жалоби". У центрі заходів буде вшанування пам'яті жертв поділу Берліну. За науковими даними, за 28 років існування муру загинуло 136 осіб, переважно східніх німців, які намагалися втекти на Захід. Після падіння Берлінського муру та об'єднання Німеччини його швидко демонтували. Сьогодні нерідко можна почути скарги, що, мовляв, поспішили – треба було залишити на згадку. Туристи розчаровані, бо їм доводиться довго шукати, щоб знайти бодай рештки оригінальної бетонної конструкції. Тому берлінцям доводиться робити символічний мур – з фотографій. *(„Німецька хвиля")*

Польща розмістить на своїй території підрозділи ВПС США

ВАРШАВА, Польща. — Польща і Сполучені Штати 13 червня підписали угоду про розміщення на польській території підрозділів американських військово-повітряних сил. Згідно з угодою, співпраця обох країн в сфері оборони розпочнеться у 2013 році, коли будуть дисльоковані в Польщі американські військові літаки та військовослужбовці, завданням яких буде обслуговувати американські винищувачі та транспортні літаки. Американські пілоти проводитимуть реґулярні спільні навчання з польськими летунами. Польща приєдналася до НАТО у 1999 році і є близьким союзником Сполучених Штатів. *(„Голос Америки")*

Біля Кемп-Дейвиду перехопили невеликий літак

ВАШІНҐТОН. — Винищувачі Військово повітряних сил США „перехопили" літак лише за 18 кілометрів від заміської резиденції президентів США у Кемп-Дейвиді, де Президент Барак Обама з родиною проводили вихідні. Випадок стався після обіду 11 червня. Коли легкий літак „Beechcraft Bonanza" залетів у повітряний простір над маєтком, охороні не вдалося вийти на зв'язок з пілотом літака. Відтак у повітря піднялися два винищувачі „F-15", які і змусили літак приземлитися. У командуванні повітряно-космічної оборони Північної Америки заявили, що через цей випадок загрози для Президента та його родини не виникло. Водночас американські військові покищо не повідомляють, чи був переліт цивільного літака повітряним простором над резиденцією президентів США випадковістю. Заміська резиденція американських президентів у Кемп-Дейвиді є об'єктом Військово морських сил США і вважається однією з найбільш захищених територій у світі. *(„Кореспондент")*

Індонезія і Єгипет підтримали кандидатуру на посаду голови МВФ

КАЇР, Єгипет. — Міністер фінансів Франції Крістіна Лаґард, яка висунула свою кандидатуру на посаду глави Міжнародного валютного фонду (МВФ), отримала підтримку з інших країн. Її індонезійський колеґа відзначив її чесність і компетенцію. Крім того, 12 червня К. Лаґард зустрілася в Каїрі з міністрами фінансів та закордонних справ і з головою національного Центробанку, і заявила, що в Єгипті також підтримують її кандидатуру. К. Лаґард вважається фаворитом у боротьбі за керівництво у МВФ. Його колишній директор Домінік Стравс-Кан пішов у відставку у зв'язку зі звинуваченням у сексуальних домаганнях. Після відставки Д. Стравс-Кана країни, у яких почала розвиватися ринкова економіка, запропонували перервати традицію надання цієї посади европейцям. Претендентами на посаду глави МВФ є також Аґустін Карстенс, керівник Центробанку Мехіко, і заступник глави МВФ Стенлі Фішер. *(„Кореспондент")*

Провідника „Аль-Кайди" в Африці вбили' в Сомалі

МОҐАДІШО, Сомалі. — Провідника „Аль-Кайди" у східній Африці Фазула Абдулу Мохамеда вбили у Сомалі. Американські посадовці кажуть, що є серйозні підстави вважати, що саме його було застрелено на заставі в Моґадішо 8 червня. США оголосили винагороду у 5 млн. дол. за голову Ф. А. Мохамеда, якого звинувачували в організації нападів на американські посольства в Кенії і Танзанії 1998 року. Аґентства новин цитують службовців поліції Сомалі, які кажуть, що два чоловіки відмовилися зупинитися на заставі в Моґадішо. У вбитого чоловіка, якого вважають Фазулою Абдулою Мохамедом, виявили 40 тис. дол. і пашпорт громадянина ПІвденної Африки на ім'я Данієла Робінсона. Посадовці служби безпеки Сомалі кажуть, що аналізи ДНК підтверджують, що вбитий – Фазул Абдула Мохамед. *(Бі-Бі-Сі)*

Греки вийшли на страйк проти скорочення витрат

АТЕНИ, Греція. — У Греції 15 червня відбувся загальнонаціональний страйк та масові протести проти нових заходів економії, які цього дня обговорювали у парляменті. Протестувальники почали збиратися під парляментом дуже рано. Поліція намагалася стримати учасників акції. Через страйк порушена робота транспорту (крім авіяційного), не виходять в етер телевізійні та радіопрограми. Крім того, учасники антиурядових протестів оточили парляментську будівлю, щоб завадити депутатам взяти участь у засіданні. Прем'єр-міністер Греції Георгіос Папандреу має переконати парлямент ухвалити нову п'ятирічну програму підвищення податків та зменшення витрат, щоб і надалі отримувати допомогу Европейського союзу та Міжнародного валютного фонду. Напередодні, під час обговорення надання нової міжнародної кредитної допомоги Греції, оцінювальна аґенція „Standard & Poor's" заявила, що ця країна найменше заслуговує на кредити серед усіх держав світу. Експерти аґенції також понизили довготривале кредитне оцінювання Греції до найнижчого можливого – CCC – та дійшли висновку, що наступного року та країна має пережити дефолт. Ситуацію в Греції загострив вихід з правлячої соціялістичної партії депутата Георгіоса Ліаніса, який сказав, що більше не вірить в економічну політику уряду. Г. Ліаніс заявив, що уряд зазнав невдачі і приховує правду від людей. Вчинок Г. Ліаніса послабив провладну більшість у парляменті, тоді як ще один депутат-соціяліст заявив, що може проголосувати проти нової програми зменшення витрат та приватизації державної власності. Вперше за тривалий час за даними опитувань громадської думки Соціялістична партія пропустила вперед опозиційних консерваторів. *(Бі-Бі-Сі)*

Названо найбільш шановані компанії світу

НЮ-ЙОРК. — „Google" і „Apple" ділять перші місця в оцінюванні найбільш шанованих компаній світу, проведеному „Reputation Institute" та оприлюдненому 9 червня. У п'ятірку найбільш шанованих компаній світу також увійшли „Disney" (США), „BMW" (Німеччина) і „LEGO" (Данія). Згідно з ґльобальним споживчим дослідженням „Reputation Institute" за 2011 рік „RepTrak 100", участь у якому взяли 48 тис. осіб у 15 країнах, у першу десятку також увійшли „Sony" (Японія), „Daimler" (Німеччина), „Canon" (Японія), „Intel" (США) „Volkswagen" (Німеччина). „Основним висновком даного дослідження є те, що більшість компаній мають більш сильну репутацію в своїй країні, ніж за кордоном. Але навіть ці компанії не в змозі множити повагу у всіх 15 країнах. Ще більш красномовним є те, що з 100 компаній, лише 12 потрапили в десятку в п'яти або більше з 15 країн", – йдеться в повідомленні від 9 червня. Якщо говорити про реґіональну першість, то в Північній Америці першим виявився „Kellogg's", в Латинській Америці – „Google", в Европі „LEGO" і в азіятсько-тихоокеанському реґіоні „Disney". Водночас у перші 20 також увійшли „Microsoft" (США), „Nike" (США), „Panasonic" (Японія), „Johnson & Johnson" (США), „Nokia" (Фінляндія), „Nestle" (Швайцарія), „Hewlett-Packard" (США), „Michelin" (Франція), „L'Oreal" (Франція) і „Kellogg's" (США). Українські та російські компанії не увійшли до першої сотні. *(„Кореспондент")*

Росія поступилася світовою першістю з видобутку газу

ВАШІНҐТОН. — США другий рік поспіль утримують світове провідництво за обсягами видобутку природного газу, свідчать дані статистичного огляду світової енерґетики за 2011 рік, оприлюднені компанією „British Petroleum" (BP) 9 червня. Останнього разу Росія була першою у світі за обсягами видобутку природного газу у 2009 році. Світове виробництво природного газу зросло на 7.3 відс. – до 217 млрд. кубометрів. Також повідомляється, що цього року обсяги виробництва перевищили середньорічні показники за останнє десятиліття в усіх реґіонах. Звертає на себе увагу, що темпи видобутку зростали в Росії (11.6 відс.). „BP" констатує, що США продовжує нарощувати виробництво нетрадиційних видів газу. Компанія „BP" підрахувала, що у 2010 році Китай змістив США з першого місця у списку найбільших у світі споживачів газу. У травні цього року керівник „Газпрому" Олексій Мілер повідомив Президента Росії Дмитра Медведєва, що сумарний потік російського газу на експорт склав цього року 25 млрд. кубометрів. *(„Кореспондент")*

Відкритий лист ООЧСУ до Президента і Верховної Ради України

До „Свободи" 7 червня надійшов відкритий лист Організації Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ) до Президента і Верховної Ради України, який вміщено нижче.

Минуло вже понад 60 років відтоді, як наші батьки оформили в США, на принципах Атлантійської хартії – свободи слова, свободи совісти, свободи від страху і свободи від злиднів, Організацію Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ), яка незаперечно зробила свій вклад у розвиток української громади в США та падіння „імперії зла" – СРСР.

Ми раділи відновленню української незалежности у 1991 році і вірили, що після довгої неволі народ заживе вільним та щасливим життям. Початки були важкими, але державнотворчі процеси систематично розвивались, економічні обставини кращали і народ почав тішитися демократичними свободами.

Одначе, з приходом останньої влади в Україні, процес драматично змінювався з кожним днем на гірше, як для народу, так і його незалежности. Росія, її „п'ята колона" та українофоби у владних структурах інтенсивно і неприховано порушують міжнародні норми, Конституцію і закони України, зневажають людські права та свободи, незаконно переслідують і навіть ув'язнюють політичну опозицію та патріотів, безкарно шантажують журналістів, незалежну пресу та проводять русифікаційні процеси совєтськими насильницькими методами.

Сьогоднішня антинародна влада підписує протидержавні угоди, знівечує культурні надбання і архітектурні цінності народу, сприяє чужій церковній єрархії у ворожих діях проти рідної церкви і держави, посилює тиск на патріотичні організації та все, що цінне і дороге для духовости нації. Забороною вільного слова, протестів та демонстрацій влада намагається поставити народ знову на коліна.

Заяви і протести Світового Конґресу Українців, Українського Конґресового Комітету Америки та інших організацій лишаються без відгуку і результату.

Далі миритися з цим не можна, тому ООЧСУ гостро засуджує дії облудливого ґаранта Конституції України, який сприяє не українській, а кремлівській політиці, та заявляє: якщо політика сьогоднішнього режиму в Україні не зміниться на краще, якщо Президент не усуне українофобів з посад, то Україна повернеться до радянських часів.

Ми користуватимемося всіма нам доступними леґальними засобами в обороні прав і свобід нашого народу, щоб звалити цей проросійський, тоталітарний режим, який сьогодні злочинно закорінився і діє у нашій прадідівській батьківщині.

Михайло Козюпа,
голова ООЧСУ

УККА засуджує режим В. Януковича

До „Свободи" 13 червня надійшла заява Українського Конґресового Комітету Америки, яку вміщено нижче.

Український Конґресовий Комітет Америки (УККА), центральна організація, що репрезентує понад 1 млн. американців українського походження, рішуче засуджує постійний відступ від демократії в Україні, про який свідчать нещодавнє судове переслідування політичних опонентів, кричущий тиск на громадських активістів, постійне обмеження свободи слова і осквернення культурної спадщини України, допущені режимом Президента Віктора Януковича.

Від першого року президентства В. Януковича його адміністрація була постійно наставлена проти членів опозиції і громадських активістів, які відстоюють збереження національної ідентичности України. Триваючі утиски і недавній арешт, 23 травня, колишнього прем'єр-міністра Юлії Тимошенко, а також затримання і зфабриковані звинувачення проти колишнього уряду і посадових осіб опозиції, пояснюються нічим іншим, як селективними і політичними мотивами нинішнього режиму.

Не дотримуючись принципів верховенства закону, уряд В. Януковича, натомість, порушує і обмежує конституційні права людини.

Уряд України повинен поважати верховенство закону, дотримуючись заради цього справедливого, прозорого та неупередженого судового процесу, щоб бути повністю прийнятим і по-справжньому інтеґруватися у колі демократичних держав.

Останні втручання Служби безпеки України перешкоджають праці громадських організацій, зокрема Київської міської організації всеукраїнського товариства „Меморіял" ім. Василя Стуса. Режим В. Януковича ставить під загрозу культурні та архітектурні пам'ятки та релігійні реліквії України своїм кричущим нехтуванням їхнього історичного та духовного значення. Нинішній режим схвалює облагороджену версію радянської історії, яку пропаґує Кремль. Мало того, що В. Янукович публічно заперечує, що Голодомор був актом геноциду, так ще його власний міністер освіти Дмитро Табачник, який є відкрито антиукраїнським, запропонував, щоб українські підручники були переписані спільно з російськими педагогічними спеціялістами, і працює у напрямі зниження використання у школах української мови.

УККА рішуче засуджує неконституційні дії режиму В. Януковича і наругу над історією і національною ідентичністю, та закликає до негайного припинення порушень прав людини і національних прав в Україні. Посягання режиму на верховенство права в Україні, що в результаті створить загрозу національній ідентичності та дозріваючій демократії України, не повинно допускатися.

Як американці українського походження, ми звертаємося до уряду Сполучених Штатів Америки, щоб він вжив відповідних заходів і став в обороні свободи в Україні, а також прав осіб, громадянська свобода яких грубо порушується.

Такі навмисні порушення національних прав та прав людини не тільки потверджують антидемократичні та авторитарні тенденції нинішнього режиму, але і створюють серйозну загрозу діючій трансформації країни у сучасну европейську демократію, яка поважає верховенство права і свою історію.

Розпочато...

(Закінчення зі стор. 1)

Олег Лесюк – автор логотипа

Олег Лесюк народився 1959 року у Львові. У 1981 році з відзнакою закінчив Львівську національну академію прикладного та декоративного мистецтва. Почав працю на факультеті скульптури в Коледжі прикладних мистецтв ім. Івана Труша. Живе й творить в Канаді з 1992 року.

О. Лесюк працює в студії (композиції й портрети) и на місцевості (монументи й фрески). Він учасник багатьох групових виставок в Україні, Росії, Італії, США та Канаді. Мав три власні виставки в Торонто.

О. Лесюк створив кілька монументів, пам'ятних знаків, паркових скульптур й меморіяльних таблиць в Україні, США, Канаді, Франції та Великій Британії.

О. Лесюк – член Національної спілки художників України, Спілки скульпторів Канади, президент Української асоціяції художників Канади й віце-президент Канадсько-Української мистецької фундації.

Твори О. Лесюка є в приватних й публічних колекціях України, Польщі, Німеччини, Італії, США та Канади.

Уточнення

Під світлинами, які ілюструють статтю Марії Кульчицької „Прославлення української спадщини крізь призму Церкви і мови" (ч. 21) має бути в підписах: „Фото: Українська Американська Кредитова Спілка „Самопоміч".

Грузія почала очищення від комуністів та їхньої символіки

ТБІЛІСІ, Грузія. – Парлямент Грузії 31 травня ухвалив „Хартію свободи", яка вводить обмеження для колишніх радянських чиновників і не допускає використання в громадських місцях фашистської та комуністичної символіки.

Частина Хартії, що стосується люстрації, передбачає встановлення посадових обмежень для колишніх співробітників спецслужб Радянського Союзу, а також колишніх вищих посадових осіб Комуністичної партії та комсомолу.

Ці люди не зможуть працювати в представницьких чи виконавчих органах, Раді безпеки, Кабінеті міністрів, займати посади голів департаментів в адміністрації Президента, апараті парляменту, урядовій канцелярії, регулюючих комісіях.Для них також будуть запроваджені обмеження для праці в міністерствах оборони і внутрішніх справ, оперативних підрозділах у званні підполковника і вище.

Вони також не можуть обіймати посади суддів, керівників вищих навчальних закладів, проректорів, деканів та завідувачів катедрами. Також для них буде неможливо перебувати в керівництві Громадського телебачення або бути членом регулюючої ради.

Ці люди не зможуть працювати в державних установах Грузії, і вони мають піти у відставку протягом місяця після набуття законом чинности. Інакше спеціяльна комісія оприлюднить інформацію про їхню діяльність за часів СРСР.

Особи, які співпрацювали з радянськими спецслужбами, зможуть брати участь у виборах лише після того, як інформація про це стане публічною для виборців.

Комісія, яка буде розглядати реєстри осіб, що потрапляють під люстрацію, повинна бути створена президентом, і в ній будуть представлені фракції парляменту Грузії.

Протягом шести місяців після вступу закону в силу комісія отримає в своє розпорядження від відповідних органів матеріяли про секретних аґентів радянських спецслужб.

Також комісія отримає повноваження розгляду і прийняття рішень щодо використання комуністичної чи фашистської символіки, культових будівель, пам'ятників, назв вулиць, які пропаґують комуністичну чи нацистську ідеологію. Інша частина Хартії – це пакет антитерористичних заходів, які передбачають охорону стратегічних будівель та споруд, дослідження так званих „умовних кордонів", а також вантажів, що ввозяться до Грузії, і великих фінансових операцій.

Автором закону є депутат опозиційної фракції „Сильна Грузія" Гія Тортладзе, який об'єднав в цьому документі раніше розроблені ним законопроекти „Про люстрацію" і „Акт патріота".

Хартія, яка вступить в силу з 1 грудня 2012 року, була прийнята одноголосно.

Як відомо, в лютому 2011 року у Верховній Раді України було зареєстровано проект закону, який передбачає кримінальну відповідальність або кару до 17 тис. грн. за пропаґанду, публічне схвалення тоталітарної ідеології та практики комунізму і нацизму. *(„Українська правда", Бі-Бі-Сі)*

Що діється з гривнею?

В останній тиждень травня курс доляра на українському міжбанківському ринку помітно зріс, вперше за тривалий час переступивши межу 8 грн. за один дол. Що діється з українською грошовою одиницею, що її чекає в майбутньому і чи треба боятися її знецінення?

Експерти вважають, що девальвації годі уникнути, оскільки стабільності гривні загрожує ціла низка чинників. По-перше, в зовнішній торгівлі України збільшується імпорт і зменшується експорт, хоч мало б бути навпаки. А імпортовані товари збільшують попит на чужоземну валюту.

По-друге, нездорова економіка країни дуже залежить від чергового траншу кредиту Міжнародного валютного фонду, який мав надійти ще в березні, але не надійшов, бо Кабінет міністрів, боячись соціяльного вибуху в суспільстві, не наважується підвищити на п’ять років пенсійний вік для жінок, і з цієї ж причини не підвищує плату за житлово-комунальні послуги.

По-третє, починаючи з наступного року, треба буде віддавати зовнішні борги, а вони величезні – тільки від МВФ Україна напозичала понад 14 млрд. дол. По-четверте, впали світові ціни на сталь і чорні метали, а вони становили 40 відс. українського експорту. Тим часом Росія здирає з України все вищу ціну за газ: якщо у другому кварталі 2010 року 1,000 кубометрів газу коштувала 233 дол., то сьогодні – вже 297 дол. Це виходить 1 млрд. дол. за місяць.

Також останнім часом зле вплинув на гривню недавній обвал білоруського рубля: у висліді українські товари значно втратили на конкурентноспроможності у порівнянні з білоруськими.

І не тільки з білоруськими. З престижних, а не з економічних міркувань Національний банк України втримує гривню від свідомої девальвації, але проблема полягає не стільки у стабільності гривні, скільки у стабільності цін, зокрема на товари першої необхідности. А вони, на жаль, ростуть – навіть на такі продукти, як картопля, капуста, цибуля, імпорт яких в Україну постійно зростає, бо аґрарна галузь, не маючи підримки від держави, зосереджує зусилля на продукуванні зернових культур, що користуються вищим експортним попитом.

Спеціялісти вже декілька літ підряд, починаючи принаймні від світової фінансово-економічної кризи 2008 року, радять звільнити гривню від надміру тісного прив’язання до доляра і пустити її у „вільне плавання“. Бо чого вартує самоцільна „стабільність“ гривні, якщо річна фактична інфляція, судячи з виростання цін, становить 10 відс.? Згідно з дослідженням експертної компанії „Trade Brokers Ukraine“, тільки 5 відс. населення в Україні довіряють гривні, 57 відс. найстабільнішою валютою вважають евро, 19 відс. – доляр, 10 відс. – англійський фунт.

Отож ледве чи тут можливе просте, без суперечности і без суспільного болю, рішення. Знецінення гривні було б вигідне українським виробникам задля конкуренції з імпортованими товарами. Проте частину суспільства з низьким рівнем доходів – а вона в Україні значна – чекатиме ще більша соціяльна нерівність. Особливо ті родини, котрі брали кредити у долярах чи в евро.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
e-mail: admin@svoboda-news.com

Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040
Fax: (973) 644-9510
e-mail: adukr@optonline.net

Передплата – Марійка Пенджола 973) 292-9800 дод. 3042
e-mail: subscription@svoboda-news.com

ЧЕРВЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

„Був це вождь Богом даний...“

14 червня усе національно свідоме українство вклонилося світлій пам’яті полковника Євгена Коновальця – того дня сповнилося 120 років від народження леґендарного вояка за свободу України, з яким у новітній українській історії не дуже й є кого порівняти. Не перебільшував Олег Ольжич: „Був це вождь Богом даний і правдивий, що в добі чорній і похмурій орлом ширяв під облаки і націю подолану і закуту вмів ушикувати в завзяті когорти до походу і боротьби“.

Як зрозуміти ці слова – „Богом даний“? Вважається ж, що героя зі звичайної людини роблять екстремальні обставини. Є цьому багато прикладів. Але також знаємо, що коли обставини знов повертаються до норми, тобто вже не потребують найвищого сплеску душевної, духовної, фізичної сили, то й момент героїзму помалу переходить до історії, стає її рядком чи сторінкою.

Зовсім інакший випадок – „вождь, Богом даний і правдивий“. За цим означенням мусить стояти не тимчасовий злет найкращих людських якостей, а безперервна лінія формування і становлення глибинного „я“, потужне русло з міцними берегами, котре бере початок у попередніх поколіннях і котре зберігає тяглість родової традиції, як то кажуть, з молоком матері прищеплює критерії розрізнення – що належить в житті вибирати і обстоювати, а проти чого треба стояти, зневаживши навіть смерть.

Оце й буде відповіддю на наш подив – звідки беруться такі рідкісні особистості, як Є. Коновалець? Вони постають не з обставин, що складаються на певний час, а з накопиченої предками духовної потенції, з вічности. Вічність же є цариною Бога. Тому – вождь, Богом даний.

Вже перший погляд на рід Коновальців дозволяє побачити його головну якість – виховну, навчаючу. Діди і прадіди по батьковій і материній лініях були священиками, тобто духовними учителями, батько і мати – учителями шкільними. Також були священиками обидва батькові брати. Українство в родині в’язало її покоління у самих глибинах світосприймання, на релігійному рівні, але водночас будувалося на тривких світоглядних основах, на ясному знанні. До нас дійшли знаменні слова Є. Коновальця-студента: „Українці мусять бути добрими учнями, мусять засвоїти собі знання якнайкраще, якнайосновніше, якнайбільше, щоб надолужити те, що нам пограбувала неволя“.

Тодішні обставини в Галичині не заохочували молодь до знань в ім’я України. В гімназії, відтак в університеті Є. Коновалець здобував правду про світ в таємних студентських гуртках, де читалися революційна поезія Тараса Шевченка, Івана Франка, праця Миколи Міхновського „Самостійна Україна“, згодом – статті Дмитра Донцова, якого потім, у міжвоєнний період, саме Є. Коновалець рекомендував головним редактором знаменитого своїм будительським характером „Вістника“.

Перед початком Першої світової війни саме Є. Коновалець, передчуваючи великі події, передбачаючи їхній найбільш ймовірний розвиток і усвідомлюючи свій обов’язок використати найменшу нагоду для української справи, заснував молодіжне товариство військового вишколу – „Січові Стрільці“. Оскільки визвольною ідеєю було тоді напоєне все галицьке повітря, „Січові Стрільці“ дуже швидко стали наймасовішою молодіжною організацією. Одначе, на австрійсько-російський фронт Є. Коновалець потрапив, проти своєї волі, не до леґіону Українських Січових Стрільців, а в австрійський полк „Ляндвери“ і в ньому воював у Карпатах, а тому що австріяки билися без ентузіязму, полк потрапив у полон, з ним і Є. Коновалець.

Далі – табір військовополонених у глибині Росії, в Царицині, негайна, тільки-но прийшла вістка про антицарську революцію, втеча, прибуття до Києва, негайне завдання – по плечу і по душі – зформувати Галицько-Буковинський курень Січових Стрільців, який невдовзі, вже під його командою, став найдисциплінованішою і найбоєздатнішою частиною Армії Української Народної Республіки, розгромивши повстання більшовиків в Києві 1919 року і відбивши у них „Арсенал“.

Більш ніж ймовірно, що якби вся справа оборони УНР перебувала в руках Є. Коновальця, якби на цю справу згубно не впливали соціялістсько-пацифістські марення чільних провідників УНР, українську революцію й українську державу чекала б зовсім інша доля.

Тисячі, десятки тисяч патріотів готові були продовжувати боротьбу й після тієї страшної поразки, але ніхто інший, тільки він, Є. Коновалець, зрозумів, якими мають бути нові методи дії в умовах совєтської і польської окупації. Під його рукою постає незборима підпільна сила – спочатку Українська військова Організація (УВО), а в 1929 році – Організація Українських Націоналістів (ОУН). Він притягав до себе сильних, самовідданих, жертовних людей, йому вони несхитно вірили.

В обличчі ОУН українська справа дістала щось більше, ніж надію, – певність, розмах і непереможну перспективу. Варшава і Москва перелякалися. Галичина зарясніла політичними процесами проти українців. Великій же Україні Сталін поспішно готував Голодомор і винищення творчої та наукової інтеліґенції. Та на ОУН не мали ради ні польські, ні московські шовіністи. Потрібно було совєтам багато років, щоб впровадити в оточення Є. Коновальця свого аґента. Так, Москва вміє зводити зі світу окремих людей, але до ідей, до духу народу її криваві руки ніколи не дотягнуться. Згадаймо, що після вбивства Симона Петлюри українство ще більше згуртувалося, згадаймо, що після вибуху в Ротердамі українство записалося в історію десятирічною збройною боротьбою Української Повстанської Армії.

Ніколи й нікому не вбити духу нашого народу. Але сьогодні, коли над Україною панує чорна сила, зовні формально задекорована українською атрибутикою, нашій справі потрібні нові методи боротьби, нові Коновальці.

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Приєднуйтеся до нас, однодумці!

12 травня у Празі, столиці Чеської Республіки, було офіційно зареєстровано нову міжнародну неурядову організацію „Українська европейська перспектива". Вона ставить перед собою мету активно сприяти Українській державі в її політичному і культурному інтеґруванні в европейський світ. Нижче вміщуємо звернення цієї організації до світового українства.

Ми звертаємося до усіх, хто вболіває за Україну, за її сьогодення та майбутнє. Кожен українець, де б він не жив, здатний зробити свій особистий вклад у розбудову України як цивілізованої европейської держави, де людина буде захищеною, де буде ґарантована безпека її життю, правам і свободам, її майбутньому. Лише тоді українці стануть насправді вільними, а Україна стане европейською державою не за формою, а за змістом.

В ім'я цього ми прагнемо започаткувати широкий міжнародний громадський рух, бо ми переконані, що не купка політиків, тільки активність кожного громадянина може пронести бажані зміни.

Цього року Українська держава відзначатиме 20-ту річницю відновлення своєї незалежности. 2011 рік може стати доленосним для майбутніх взаємин між Европейським союзом та Україною. Між ними існує багато сфер для співпраці: торговельно-економічна, гуманітарна, а також співпраця стосовно транскордонних режимів.

Україна повинна бачити перспективу входження в Европу вже сьогодні, а не в якомусь невизначеному майбутньому. Зокрема потрібна термінова лібералізація візового режиму, можливо, в межах Вишеградської групи, зона вільної торгівлі.

Вже зараз доцільно розпочати переговорний процес щодо надання Україні перспективи „норвезького статусу" в Европейській економічній зоні, яка включає 60-70 відс. спільного законодавства, в тому числі стосовно внутрішнього ринку і Шенґенських умов. Це прямий шлях членства в ЕС.

Приєднуйтеся до нас! Не залишайтеся байдужими! Ніхто не змінить країну, якщо її не змінить сам народ, тобто ми усі, сини і дочки цього народу.

Наша адреса: UEP NGO, Politickich veznu, 19, 110 00, Praha 1, Ceska republika. Електронна пошта: office@u-e-p.eu.

Богдан Данилишин,
голова ради „Української европейської перспективи",
Василь Даснилів,
голова Ради правління „Korlea Invest Holding"
Ірина Халупа,
директор української студії Радіо „Свобода",
Прага

Кривосуддівство в Мюнхені

91-літній дід та інвалід Іван Дем'янюк кілька тижнів тому був засуджений німецьким судом в Мюнхені за нібито участь в 1943 році в убивстві майже 30 тис. в'язнів в Собіборі, Польща, де він, згідно з цим вироком, нібито служив в ролі дуже підлеглого таборового вартового.

Суд визнав його „присутнім" при цій страті (а тому й винним), незважаючи на відсутність певних і достовірних доказів такої „присутности" і встановлюючи, таким чином, нову і дотепер невідому юридичну формулу „правдоподібности" вини.

„Доказ", який був принятий в Мюнхені судом, – „особисте посвідчення І. Дем'янюка", виставлене нібито управою цього табору, у якому І. Дем'янюк записаний, як такий, що має зросту в 1943 році, більше ніж в 1986 році, коли він опинився в Ізраїлі з подібним дотеперішнім звинуваченням. Суд тоді ледве збагнув, що довідка І. Дем'янюка не могла бути правдивою, бо люди з віком не зростають, тільки хребет внаслідок старіння та остеопорози втрачає висоту.

Підписи старшин на посвідченні не відповідали іменам офіцерів, які там тоді служили. Штемпель був „картопляний", а клей, яким була приклеєна фотографія, хемічно відрізнявся від первісного клею. Усе це вказувало на значну кількість „майстрів" (і то не дуже майстерних), які те посвідчення майстрували.

Крім того, дата на документі не збігається з датою страт. Одним словом, „липа", тому суд в Ізраїлі далі цим всім не займався.

Усі докази – сумнівні. Думається, що тут не про суд йдеться, а про судилище. Я не можу вважати І. Дем'янюка винним або невинним, але правничі принципи тут не дотримані. Такими методами, яких уживає німецький суд, правди чи права не знайдеш.

Д-р Василь Рождественський,
Вудгевен, Мишиґен

Знову недруги напали на церкву

8 червня сталася ще одна спроба захоплення церкви св. Миколая (Чорнобильської – спорудженої як частина комплексу в пам'ять жертв Чорнобиля) на вул. Нагірній. Вночі біля церкви чергував о. Віталій Рибчич з трьома парафіянами. До них підійшли якісь молодики і почали розмову з охоронцями. Потім з'явилася група до 20 осіб, які хотіли увірватися до церкви.

Захисникам церкви вдалося відбитися від них, викликати міліцію. Коли приїхала міліція, група невідомих перебувала в парку поблизу храму. Настоятель о. В. Рибчич переконаний, що це справа рук Московського патріярхату, який не вперше організовує захоплення церкви.

5 червня під час недільної служби у Свято-Миколаївському (Чорнобильському) храмі до церкви на двох автах під'їхали вісім молодиків. Почалася сутичка. Парафіяни відтіснили нападників від храму, викликали міліцію.

Катерина Аврамчук,
Київ

Храм св. Миколая Української Православної Церкви Київського патріярхату в Києві.

Сарсель чекає нашої допомоги

На початку березня я відвідав один з наших духовних національних соборів – Сарсель під Парижем, де після Другої світової війни містився активний осередок Наукового Товартисва ім. Шевченка в Европі. Він був організований на весні 1951 році зусиллями Архиєпископа Івана Бучка, в порозумінні з українськими вченими. В місті Сарсель було придбано простору ділянку землі з двома будинками, і ця нерухомість в наш час юридично належить Апостольському Екзархові для українців у Франції Михайлові Гринчишинові.

Ядром наукового центру в Сарселі стали видатні українські вчені Олександер Кульчицький, Олександер Шульгин, Володимир Янів, Дмитро Піснячевський та ряд інших. З самого початку діяльности осередок НТШ в Сарселі нав'язав співпрацю з французькою Асоціяцією Українських Студій, з Українським Вільним Університетом в Мюнхені, з Організацією ООН з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО).

Систематично почали видаватися різні довідки і переклади з творів Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Василя Стефаника. У 2004 році французькою мовою було видано „Антологію української літератури" , „Історію України" і, при співпраці з Посольством України у Франції, брошуру „La France et Ukraine".

Вершиною наукової роботи вчених в Сарселі стала 11-томова „Енциклопедії Українознавства", яка несла світові правду про Україну, про її минуле і сучасне, про нашу візію на майбутнє.

Тепер український Сарсель змінився – не в кращий бік. Прибувши до цього колись славного наукового центру, побачив я занедбаний будинок, стару огорожу. А коли зайшов всередину приміщення, з прикрістю помітив, що протікає дах.

Цінні книги і документи перебувають під загрозою знищення. Також довідався я, що НТШ в Сарселі знаходиться у фінансових труднощах. Апостольський Екзархат у Франції теж не має відповідних фондів на приведення осередку до належного стану.

Мій заклик до читачів, усіх свідомих українців: зробімо все можливе, щоб зберегти цей науковий осередок для дальших поколінь, допоможімо врятувати десятки тисяч цінних книжок, журналів, рукописів.

Жертвуйте сьогодні, завтра може бути запізно! Додаткові інформації можна отримати у Анни-Марії Довганюк за адресою: ntsh@dbmail.com. Пожертви просимо пересилати на адресу: Société Scientifique Sevcenko, 29, rue des Bauves, Sarcelles France.

Ярослав Стех,
Торонто

Унікальна світлина Симона Петлюри

Члени Дитячого наукового товариства дослідження „Миргородської Петлюріяни" – місць, де побував Головний Отаман в ході пошуку виявили унікальне фото, зроблене під час перебування С. Петлюри (четвертий ліворуч) на миргородській землі.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавська область

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Філядельфія відзначила 25-річчя трагедії Чорнобиля

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 25-ліття Чорнобильської трагедії було відзначено з участю української і японської громад в катедрі Непорочного Зачаття 26 квітня. Цю спеціяльну програму організував громадський комітет.

Жалобний вечір розпочався процесією та церемонією покладання вінка, у якій брали участь японці та представники танцювального ансамблю „Волошки." Представники Спілки Української Молоді та Пласту засвітили свічку пам'яті.

Вітальне слово виголосив Владика Стефан Сорока, а з вступним словом виступила виголосила голова громадського комітету Уляна Балух-Мазуркевич, котра була ведучою імпрези. Вона представила головний хор Першої Української євангельсько-баптистської церкви у Філядельфії, котрий під дириґентурою Володимира Мойкута виконав три релігійні пісні.

Головним промовцем була Томоко Торі, екзекутивний директор і президент японської асоціяції „Гармонія за мир." Вона звернула увагу, що народи Японії та України давно відчувають сильний зв'язок між собою, а також наголосила, що Японія була першою країною, котра вислала експертів в Україну після вибуху у Чорнобилі.

Учасники програми Митрополит Стефан Сорока, Уляна Мазуркевич, Андрій Микитов, Костянтин Ворона, Томоко Торі, представники громад.

Музичну презентацію на фортепіяні виконав Ватару Німорі при супроводі японської танцюристки.

Марія Венгренюк виголосила коротке слово і підкреслила провину уряду СРСР в справі Чорнобиля.

Чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії під керівництвом Романа Кучарського (музичний супровід Ірини Зварич) виконав пісню „Коли ви вмирали, вам дзвони не грали" і дві релігійні пісні.

Звернення від Посла України Олександра Моцика прочитав Андрій Микитов, радник Посольства України, а консул Костянтин Ворона прочитав заяву Генерального консульства України в Ню-Йорку.

Ансамбль „Дзвіночки" Першої української євангельсько-баптистської церкви у Філядельфії під дириґентурою Ірини Шеліхової виконав кілька музичних композицій. Завершенням вечора був виступ камерного хору „Акколада" під керівництвом Богдана Ґенґала, який закінчив виступ виконанням „Боже Великий Єдиний."

Опісля концерту учасники були запрошені на частування, яке організував Митрополит С. Сорока. Автобуси для привезення гостей на концерт організував Український освітньо-культурний центр (голова Борис Павлюк), а гроші на це дала Українська Кредитна Спілка „Самопоміч."

Уляна Мазуркевич

Промовляє Томоко Торі – президент фундації „Гармонія за мир".

Виступає чоловічий хор Першої Української євангельсько-баптистської церкви.

Уляна Мазуркевич виголошує вступне слово.

Нагороджено Н. Матківську і Т. Фесенко-Віну

ВАШІНҐТОН. – Співзасновниця Фонду допомоги та розвитку дітям Чорнобиля Надія Матківська та фінансовий директор фонду Таня Фесенко-Віна отримали нагороди за віддану працю та самопосвяту благодійній діяльності на користь дітей України.

Н. Матківська активно працює у фонді з дня його заснування у 1989 році, присвячуючи багато зусиль поліпшенню медичної системи України на користь дітей. Разом з чоловіком та співзасновником фонду д-ром Зеноном Матківським вона присвятила своє життя порятункові дітей в Україні.

Під час церемонії нагородження 5 травня в Посольстві України в США міністер надзвичайних ситуацій Віктор Балога відзначив також Т. Фесенко-Віну за 20 років волонтерської праці фінансовим директором фонду. Вона також входить до виконавчої ради Фонду, відіграє ключову ролю в здійсненні медичних програм, у праці з дитячими будинками, в процесах написання й виконання ґрантів, організації медичних конференцій та успішних благочинних подій.

Благодійний фонду має 10 тис. індивідуальних доброчинців, 15 членів Ради директорів у двох країнах, 31 партнерську лікарню та три дитячих будинки в Україні.

Адміністрація Президента України нагородила почесними грамотами Н. Матківську та Т. Фесенко-Віну з нагоди 25-ої річниці Чорнобильської катастрофи.

Алекса Мілянич

Міністер Віктор Балога (зліва), Таня Фесенко-Віна та Посол України в США Олександер Моцик під час нагородження.

Відбулися річні загальні збори Фундації УВУ

НЮ-ЙОРК. – 14 травня відбулися річні загальні збори Фундації Українського Вільного Університету. Збори відкрив голова Фундації Теодор Воляник, а президію очолив Аскольд Лозинський.

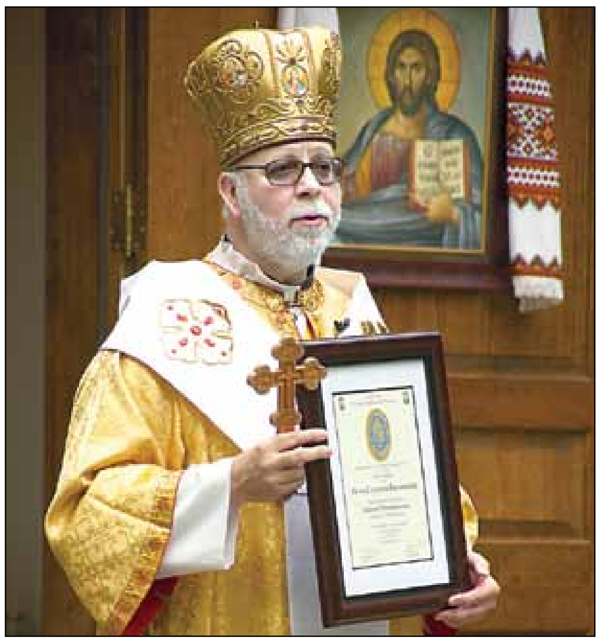
Звітували голова Т. Воляник, заступники голови Іван Буртик і Леонід Рудницький, скарбник Ярослав Оберишин та голова і член Контрольної комісії Ігор Гайда і Богдан Качор.

На пропозицію голови Статутової комісії А. Лозинського прийнято дві зміни до статуту Фундації, а саме, що члени повинні вплатити не менше 500 дол. до Фундації та що „тростисти" покликані для остаточного впорядкування Фундації повинні бути в числі від трьох до п'яти.

На пропозицію голови номінаційної комісії І. Буртика обрано дирекцію на наступний рік: Т. Воляник – голова, І. Буртик, Л. Рудницький і Євген Федоренко – заступники голови, Степан Слуцький і Богдан Гаргай – секретарі, Богдан Савицький – скарбник, Олександер Лужницький, Михайло Казаренко, Петро Палюх, Василь Сосяк, Микола Мегець, Мирон Свідерський, Стефан Качурак і А. Лозинський – члени.

До Контрольної комісії обрано Я. Оберишина (голова), І. Гайду та Б. Качора. На „тростистів" призначено Т. Воляника, І. Буртика і А. Лозинського.

Владиці Павлові Хомницькому вручено відзнаку СУМ

Владика Павло Хомницький з грамотоою Виховника Спілки Української Молоді.
Фото: Тарас Гнатишин

ЕЛЕНВІЛ, Ню-Йорк. – Крайова управа Спілки Української Молоді за визначний внесок у виховання молоді надала звання Виховника IV ступеня Владиці Павлові Хомницькому – Стемфордському Єпархові, та Владиці Іванові Бурі – Апостольському адміністраторові Пармської Єпархії.

29 травня на сумівській оселі відбулося вручення відзнаки Владиці П. Хомницькому. Голова Крайової управи СУМ в Америці Андрій Бігун подав коротку біографію Владики і вручив відзнаку Виховника.

Оксана Бартків

День Матері відзначили в Ґлен-Спеї

ҐЛЕН-СПЕЙ, Ню-Йорк. – Свято Матері відбулося 15 травня в залі церкви св. Володимира. Свято організував 62-ий Відділ Союзу Українок Америки. Голова відділу Надя Райш привітала присутніх у залі й виконавців програми.

У програмі вірші перепліталися з прозою і піснею. Програму підготувала й провадила Люба Наконечна, імпрезова референтка відділу.

Діти Іванко Доскоч, Богдан Костик, Гануся Петрівська, Адя й Маруся Шабловські гарно виконали віршики, присвячені Пречистій Діві, Матері-батьківщині й рідним матерям.

Промовляли Л. Наконечна і Святослава Ґой-Стром, читали вірші Лариса Козак і Люба Пищимуха. Пісню про маму заспівала Марія Ґуґель. На кінець свята присутні заспівали „Многая літа" матерям, а союзянки почастували присутніх кавою, чаєм і солодким.

Зюна Мартинець

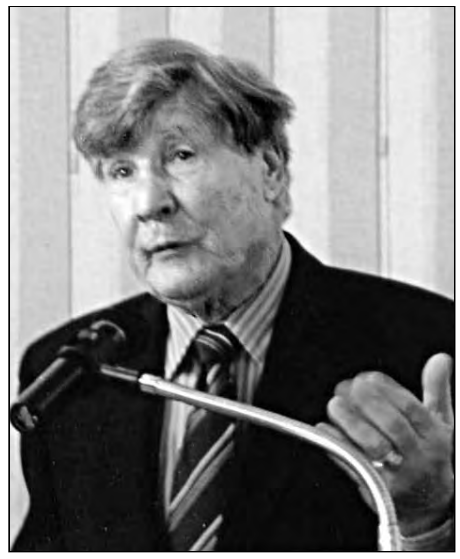

Виконавці програми до Свята Матері в Ґлен-Спеї, Ню-Йорк.
Фото: Карел Конрад

Відбулися загальні збори спортового осередку „Тризуб“

Управа Українського спортового осередку „Тризуб“ на 2011-2012 роки (у першому ряді зліва): Адріян Гаврилів, Галя Караман, Аніта Чайківська, Ярослав Козак, Тарас Козак, Богдан Пазуняк, Ігор Чижович.

Новообраний голова Українського спортового осередку „Тризуб“ Ярослав Козак.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – У Горшамі, на оселі „Тризубівка“, 20 березня відбулися 61-ші загальні збори Українського спортового осередку (УСО) „Тризуб“, які відкрив голова УСО Ярослав Козак.

Після молитви, яку провів Ігор Шуст, присутні хвилиною мовчання вшанували пам’ять членів осередку, які відійшли у вічність під час минулої каденції – о. мітрата Франка Істочина, Василя Лещака, Василя Сагасайла, Омеляна Татунчака, Петра Леськова, Михайла Ковальчина.

Звітували скарбник Адріян Гаврилів, який повідомив, що „Тризуб“ має 582 членів, Іван Німчук – за грошову сторінку спортової ланки „Ukrainian Nationals“, Я. Козак – про всю діяльність „Тризуба“. Він подякував усім членам управи за активну працю, особливо Орестові Лесюкові, Адріянові Гаврилеву, Євгенові Луцеву, Богданові Вознякові, Тедові Колпові та працівницям кухні під керівництвом Марії Долинської.

Звіти спортової ланки представив Тарас Козак. З копаного м’яча у 2010 році активними були 29 молодіжних команд та дві чоловічі.

Перша команда під проводом Михайла Юрчака і тренера Петра Борецького у сезоні 2009-2010 років здобула третє місце в „United Soccer League“.

Молодіжні дружини складалися з 16 хлоп’ячих і 13 дівочих – разом понад 350 осіб.

Ланка гольфу під проводом Йосипа Гомика провела турнір у Горшамі, в якому брали участь 80 змагунів.

А. Гаврилів, звітуючи за Фундацію „Тризуба“, заохотив всіх, хто робить свій заповіт, не забувати про Фундацію. Марко Ткач зачитав звіт Контрольної комісії.

До нового складу управи обрані: голова – Я. Козак, екзекутивний заступник голови – Богдан Пазуняк, заступники голови – О. Лесюк, Є. Луців, Т. Козак, секретар – Стефан Кундеревич, фінансовий референт – А. Гаврилів, референт членства – Василь Юр, референт турнірів – Д. Ниш, імпрезовий референт – Аніта Чайківська, адвокат-дорадник – Микола Максимюк, директори – Галя Караман, Таня Гузар, Остап Левицький, Григорій Петрик. Преса – Роман Лужецький, О. Лесюк, Є. Луців.

Контрольна комісія: Богдан Сірий, О. Лесюк, Петро Зайчлів, Тарас Коваль, М. Ткач. Товариський суд: Микола Бойчук, Петро Кондрат, І. Шуст.

Спортова управа („Ukrainian Nationals“): Т. Козак, Д. Ниш, Михайло Юрчак, Й. Гозак, І. Німчук, Давид Бейтман, Роберт Сітлер.

Роман Лужецький

Проведено 15-ий курс в ЗУАДК

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 27 травня закінчився курс приготування до іспиту на американське громадянство, організований і проведений Інформаційним бюром Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК).

Курс тривав 10 тижнів і його відвідали курсанти Тана Збирак, Марія Мікула, Ярослава Пайкер, Ірина Ревчук, Іван Терлецький, Богдан Хоркавий, Мирослав Шпильчак, Анна Ядах і Михайло Ядах.

Інструктором був Методій Борецький, голова Інформаційного бюра ЗУАДК. Лекції відбувалися щоп’ятниці у приміщенні ЗУАДК. Курс був безкоштовний.

Кандидати на американське громадянство, які мешкають поза Філядельфією, можуть отримати пакет згаданого курсу, виславши чек на 30 дол. (з зазначенням – citizenship) на адресу: United Ukrainian American Relief Committee, 1206 Cottman Ave., Philadelphia PA 19111.

Юрій Наконечний

Випускники курсу про американське громадянство Злученого Українського Американського Допомогового Комітету.

Союзівка календар подій 2011р.

19 червня - День Батька.

Початок літнього сезону 26 червня

26 червня – 2 липня - Перший „Табір Пташат“.

26 червня – 7 липня – Тенісовий табір.

„Fourth of July weekend“ – забави-повідомлення буде.

3 – 8 липня – Другий „Табір Пташат“.

3 – 16 липня – Танцювальний табір.

8 липня – Повідомлення буде.

15 – 17 липня – Фестиваль української культури.

17 – 22 липня – Перший табір спадщини.

17 – 23 липня – „Discovery Camp“.

22 – 24 липня – Вікенд адоптованих дітей.

23 липня, 9:30 веч. – Забава.

24 – 29 липня – Другий табір спадщини.

24 – 30 липня – Перший спортовий табір.

24 липня – 6 серпня – Перший танцювальний табір.

30 липня, 9:30 веч – Забава, грає оркестра „Луна“.

31 липня – 6 серпня – Другий спортовий табір.

6 серпня, год. 3 по пол. – Виступ учнів танцювального табору.

9:30 веч. – Забава , грає оркестра „На здоров’я“.

7 – 20 серпня – Другий танцювальний табір.

13 серпня, 9:30 веч. – Вибір „Міс Союзівки“. Забава, грає оркестра „Світанок“.

20 серпня, 3 по пол. – Виступ учнів танцювального табору.

9:30 веч. – Забава, грає оркестра „Фата Морґана“.

Організатор –
Українська Народна Фундація
UNF
5-ий
Фестиваль Української Культури
15-17 липня 2011
Kerhonkson, New York
Народна артистка України
Марія Бурмака
Хор "Думка"
"Гармонія"
"Дзвін"
"Село"
Спеціяльні гості
Стефанія Довгань
Василь Попадюк
музика * танці * спів * смачні традиційні страви * ярмарок і багато більше...
Забави – в п`ятницю і в суботу
Оркестри – "Клопіт"! "Світанок"!
зголошення до ярмарку- 203-274-5579
heritageuki@optonline.net
Школа танцю ім. Роми Прийми Богачевської
Soyuzivka for all seasons
www.SOYUZIVKA.com
216 Foordmore Rd.
Kerhonkson, NY
(845) 626-5641

Зустріч у Товаристві „Свята Софія" з гостями з України

Письменник Роман Лубківський

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 24 травня в Домі Товариства „Свята Софія" відбулася зустріч громади з відомим українським письменником, перекладачем, критиком та журналістом Романом Лубківським та мистецтвознавцем Христиною Береговською.

Голова Товариства „Свята Софія" академік Леонід Рудницький представив Р. Лубківського як автора численних поетичних збірок, лавреата міжнародних премій, народного депутата України, Надзвичайного й повноважного Посла України в Чеській і Словацькій Федеративній Республіці (1992), голову Комітету з Національної премії України ім. Тараса Шевченка (2006-2007).

Р. Лубківський є визначним літературним та громадським діячем, колишнім шістдесятником, який стояв біля витоків незалежности Української держави. В рамках своєї візити до США Р. Лубківський виголосив перед присутніми доповідь на тему „Отець Маркіян Шашкевич (1811-1843) – Апостол українського національного відродження у 200-ліття з дня народження".

На думку промовця, говорити про о. Маркіяна Шашкевича просто, а водночас складно, позаяк в українській свідомості утвердився вже певний образ засновника „Руської Трійці", письменника та поета, ініціятора виданого у Будапешті альманаху „Русалка Дністровая" (1837).

Значно менше досліджене духовне обличчя зачинателя нової української літератури в Галичині, який виступав за відродження народної мови в письменстві й церковних проповідях. Як відомо, М. Шашкевич був ровесником Тараса Шевченка, і хоча цим двом велетням духу не судилось зустрітись, в їхній творчості знаходимо перегук державницьких ідей та заклик до національного пробудженя.

Окрім того, М. Шашкевич власноручно переписував вірші Т. Шевченка, а в колі Кобзаря читали М. Шашкевича. Під час навчання у Львівській духовній семінарії, яку молодий М. Шашкевич закінчив 1838 року, він з Іваном Вагилевичем згуртував національно свідому молодь, з якою працював на ниві національного відродження галичан.

На жаль, зусилля енергійного душпастиря перекреслив передчасний відхід у вічність, а його слава почала зростати лише посмертно.

У 1959 році в рідному селі М. Шашкевича Підлиссі відкрито літературно-меморіяльний музей, а в 1962 році поставлено бронзове погруддя. Сьогодні ведуться спроби створення Шашкевичівського комплексу на базі місцевостей, пов'язаних з його життям та діяльністю: Підлисся – Нестаничі – Новосілки, що на Львівщині.

Р. Лубківський, який 1966 року опублікував статтю про творчість засновника „Руської Трійці" під назвою „Віддаймо шану Маркіянові", сьогодні працює над книжкою, присвяченою творчості М. Шашкевича.

Мистецтвознавець Христина Береговська поділилась з присутніми найновішими дослідженнями творчости українського художника, графіка, мистецтвознавця, поета, перекладача, журналіста Святослава Гординського (1906-1993), виставка творчости якого відкрилась 22 травня у Ню-Йорку. Ця виставка представляє різні періоди творчости мистця, який народився в родині викладача львівської клясичної гімназії.

С. Гординський відвідував Берлінську академію мистецтв і курс візантології в Українському науковому інституті в Берліні. У Парижі навчався в академії Жульєна і Модерній академії Фернана Леже.

Молодий мистець пробував себе у різних жанрах малярства, та зустріч з феноменальним Пабльом Пікассо остаточно утвердила його плекати „етнічну належність" та писати ікони. Знаючи добре візантійсько-київську українську традицію, С. Гординський майстерно поєднував її з новітніми конструктивними досягненнями і зумів майстерно подати українську ментальність у стилістиці свого часу.

У часи Другої світової війни С. Гординський згуртував близько 400 художників, видав каталог, який тривалий час був чи не єдиним енциклопедичним довідником про життя і творчість українських митців, а 1944 року еміґрував до Мюнхену, де заснував Спілку праці українських образотворчих митців. Згодом, переселившись до США, заснував „Об'єднання митців-українців Америки, організував велетенську виставку українських митців-американців і опублікував її каталог – своєрідну енциклопедію українського малярства у США.

Колись, захоплений талантом С. Гординського, Митрополит Андрей Шептицький нагадував тоді ще о. Йосифові Сліпому, аби той при нагоді дав можливість мистцеві проявити свої здібності. Пізніше, вже як Патріярх Української Греко-Католицької Церкви, Владика Йосиф запросив мистця до праці над розмалюванням собору св. Софії у Римі.

Маляр мав неповторну нагоду бути разом з Патріярхом Йосифом на авдієнції з Папою Іваном XXIII, який, назвавши ікону „Біблією для неписьменних", ще раз утвердив С. Гординського у мистецтві іконопису. Відтак він став автором мозаїк і розписів понад 30 українських церков у різних країнах світу (серед них – великі собори у Вініпезі, Мельбурні, Мюнхені, Римі, а також Церква Христа Царя у Філядельфії). Свою колекцію мистецьких творів маляр заповів Національному музеєві у Львові.

Учасники зустрічі з Романом Лубківським та Христиною Береговською. Фото: Євген Партика

На закінчення Х. Береговська та Р. Лубківський представили присутнім найновішу публікацію, присвячену творчості художника під назвою „Світи Святослава Гординського".

Р. Лубківський, довголітній шанувальник та приятель академіка Леоніда Рудницького, зачитав авторський вірш „Поштівка для Рудницького", а також відповів на запитання слухачів. Від імені присутніх Л. Рудницький подякував гостям за цікаві доповіді. Вечір завершено традиційним буфетом.

Прес-служба Товариства „Свята Софія"

В пам'ять Симона Петлюри

ВАШІНҐТОН. – Вже довгі роки парафія Української автокефальної православної церкви св. Андрія в кінці травня вшановує пам'ять Симона Петлюри – визначного політичного діяча в часі боротьби українського народу за державність в період Визвольних змагань 1917-1921 років.

22 травня о. протоєрей Володимир Штеляк відслужив Літію, а в залі відбулася урочиста програма, яку відкрив Олег Волошин. Він підкреслив значення Визвольних змагань 1917-1921 років в історії України і ролю С. Петлюри в цій боротьбі за незалежність. Ярослава Француженко прикрасила сцену в полтавському стилі портретом С. Петлюри з колекції Максим'юків.

Оля Матула зачитала список 29 учасників Визвольних змагань, які були парафіянами, або є їх нащадками. Багато з них нагороджені медалями. Однохвилинною мовчанкою вшановано їхню пам'ять.

Юля Ломацька продеклямувала вірш Василя Онуфрієнка „Симон Петлюра". Я. Француженко зробила доповідь про життя і діяльність С. Петлюри і його історичне значення в боротьбі за незалежність України. Вона закінчила доповідь віршем Бориса Лисянського „Пам'яті Петлюри".

Філогоній Кравець продеклямував вірш Тараса Шевченка „Б'ють пороги", який дуже подобався С. Петлюрі.

Співом національного гимну України закінчено програму.

Вже стало традицією в парафії кожного року, вшановуючи пам'ять С. Петлюри, проводити збірку пожертв на Бібліотеку ім. С. Петлюри в Парижі. Збірку провела Ліда Чумак і зібрала 1,160 дол., які будуть переслані до Парижу.

Оля Матула

В Києві відбувся XVII семінар творчої молоді

Любов Багацька

КИЇВ. – 2 травня до видавництва „Смолоскип" прибули учасники XVII семінару творчої молоді. Відбулося традиційне нагородження лавреатів літературного конкурсу видавництва, яке проводили давніші його переможці Дмитро Лазуткін та Ірина Шувалова. На конкурс надійшло 138 рукописів поезії, прози, есеїстики, дитячої літератури.

Цього року не присуджували перших премій. Рішенням журі, у складі Наталки Білоцерківець, Анатолія Дністрового і Ростислава Семкова, переможцями другої нагороди Всеукраїнського літературного конкурсу стали у номінації „Поезія" Лесь Белей (Ужгород) – за збірку „Дзеркальний куб" та Анна Малігон-Мединська (Київ) – за збірку „Покинутим кораблям", у номінації „Проза" Євген Плясецький (Київ) – за прозовий проєкт „Троєручиця та інші: Євген Плясецький проти Андрія Лаговського", Тетяна Стрижевська (Київ) – за роман „Ad libitum" та Уляна Галич (Чортків) – за збірку оповідань „Кроки за спиною". Книжки лавреатів другої нагороди вийдуть друком протягом року.

Треті нагороди одержали поети Михайло Жаржайло (Рівне), Анастасія Котляр (Суми), Василь Лозинський (Львів), прозаїки Максим Беспалов (Дніпропетровськ), Сергій Демчук (Київ), Тетяна Рубінська (Надвірна), за твори для дітей треті нагороди одержали Тетяна Винник (Ніжин) і Ольга Василюк (Житомир).

Заохочувальними нагородами відзначені Іван Драган (Луганськ), Арсеній Тарасов (Харків), Катерина Оніщук (Львів-Рівне), Марина Єщенко (Полтава), Христя Венгринюк (Чернівці), Наталія Лобас (Тернопіль). Окремі рукописи журі відзначило, як цікаві, якісні і перспективні.

Після вручення нагород учасники та організатори семінару автобусами попрямували до заміської оселі відпочинку „Енерґія", де розпочали шестиденний семінар.

На вечірньому відкритті директор видавництва Р. Семків звернув увагу на завдання кожної з груп учасників.

Наступний ранок почався з круглих столів Івана Коломійця „Схід і захід України: разом чи окремо", „Еміґранти-іміґранти: проблеми ставлення до українців за кордоном та до чужинців в Україні", який проводив Денис Шашенок, круглий стіл Надії Чорної „Стан, перспективи та проєкт розвитку громадянського суспільства в Україні". Вечір завершився традиційним чемпіонатом з „брейн-ринґу".

Круглі столи наступного дня були присвячені проблемам суспільства сучасної України. Журналіст Василь Левенець привернув увагу до теми „Свободі слова в Україні закривають рота", Олена Синицька та Анна Третяк провели круглий стіл „Пострадянські трансформації в сучасному українському культурному просторі", а Наталка Ґалань – дискусію „Еліта-інтеліґенція-інтелектуали: від характеристики понять до реалізації завдань". Цю розмову проводив письменник та митець Сергій Пантюк.

У другій половині дня відбувся круглий стіл „PR творчости молодих авторів: сучасний стан, проблеми та перспективи". Навколо багаття учасники зібралися на вечір поезії, що закін-

(Закінчення на стор. 16)

Учасники XVII семінару творчої молоді. *Фото: Сергій Оніщенко*

В Києві ...

(Закінчення зі стор. 15)

чився далеко за північ.

Активну участь у праці семінару взяв меценат з США Віталій Візір, який був на круглих столах і вболівав під час футбольного чемпіонату.

Четвертий день семінару був присвячений проблемам освіти та мистецьким фестивалям. Особлива дискусія виникла на круглому столі Євгена Щербанюка „Наукова активність студентської молоді в умовах Болонського процесу". Тему підхопила Олена Леміжанська з проблемою „Ґрантова система. Міт чи реальність?".

Круглий стіл „Літературні фестивалі в Україні: хліба та видовищ" провела Олена Руда, а Катерина Бабкіна та Олександр Буліч презентували літературний фестиваль „Меридіян Чернівців", а далі учасники семінару зустрілися з „живим клясиком" Олександром Ірванцем.

Під орудою найкращої визначальниці успішного виступу поетів за силою оплесків Олени Рибки було проведено поетичні змагання. Переможницею читання віршів стала Юлія Купіна (Харків).

Підсумковий день семінару був повністю присвячений культурі й виборам до Ірпінського парламенту, що відбулися надвечір. Круглі столи Олександра Горського („Телебачення і культура"), Ірини Славінської („Великий український роман"), Ксенії Жужі („Show must go on або епатаж в діяльності громадських організацій") були доповнені дискусією „Психоделічна культура: андерґравндне versus модне?".

А завершили семінар презентації різножанрових фотороманів за мотивами оповідання „Неймовірна історія правління Хлорофітума Першого" лавреата літературного конкурсу „Смолоскипа" Олега Коцарева.

Того ж вечора було обрано парлямент і його спікера Рустама Савранського, а також зформовано новий Кабінет міністрів, який очолив поет з Дніпропетровська Максим Волохань.

Лавреати Всеукраїнського літературного конкурсу видавництва „Смолоскип" (зліва): Євген Плясецький, Лесь Белей, Уляна Галич, (внизу зліва): Анна Малігон-Медінська і Тетяна Стрижевська.

Куля месника для донецького ката

10 червня в Москві був застрелений 47-річний полковник Юрій Буданов. Він народився в Харцизьку Донецької области, закінчив Харківське танкове училище, служив у радянському війську в Угорщині, а після розпаду СРСР попросився до збройних сил Росії.

Під час війни Росії проти Чечні Ю. Буданов командував 160-им ґвардійським танковим полком. 26 березня 2000 року у нетверезому стані він наказав лейтенантові Романові Багреєву обстріляти з гармат чеченське село Тангі-Чу, а коли лейтенант відмовився виконувати злочинний наказ, побив його. Після цього Ю. Буданов з своїм заступником Іваном Федоровим прийшов в будинок місцевого мешканця Віси Ґундяєва, полонив його 18-річну дочку Ельзу, зґвалтував і задушив її. Тіло закопали в лісі.

Коли злочин Ю. Буданова було розкрито, командування заходилося вигороджувати його. Спершу доводили, що тіло вже задушеної дівчини збечестив один з солдатів, потім намагалися визнати полковника психічно неповноцінним. Ці спроби були спростовані, і Ю. Буданов був засуджений на 10 років позбавлення волі.

Покарання відбував в Ульянівській області Росії, де губернатором був колишній командувач російських військ в Чечні генерал Володимир Шаманов (тепер – командувач повітряно-десантних військ Росії), який випустив Ю. Буданова на волю.

Вбивство здійснили два чоловіки – один чекав в авті, другий впритул чотири рази вистрелив в голову полковника. Авто і пістолет вони покинули на сусідній вулиці.

Л. Хм.

Чинять наругу над правосуддям

29 травня виповнилося два місяці від дня арешту Ганни Сінькової. 20-річної студентки, громадської активістки, члена Національної спілки театральних діячів України. Її тримають в Лук'янівському слідчому ізоляторі. Г. Сінькова є наймолодшою дівчиною-політв'язнем часів новітньої історії України. Її ув'язнено як особливо небезпечну для суспільства. Причиною переслідувань з боку влади став відеофільм в інтернеті, на якому видно, як троє дівчат смажать яєшню на „Вічному вогні" у київському Парку Слави. Відповідальність за виготовлення фільму взяло на себе мистецьке об'єднання „Братство св. Луки", члени якого вважають, що, по-перше, не можна вшановувати жертв війни прообразом пекельного полум'я, по-друге, цинічно спалювати природний газ у меморіялах мертвим ветеранам, відключаючи його живим за несплату. З цього приводу висловив свою думку колишній політв'язень Василь Овсієнко.

КИЇВ. – 29 травня закінчився двомісячний термін утримання Ганни Сінькової під вартою. Але вона ані звільнена, ані засуджена…

Напередодні з електронної газети „Майдан" я довідався, що розгляд питання про зміну форми затримання звинуваченої у вчиненні наруги над могилою Ганною Сіньковою має розглядатися в Печерському районному суді. Під приміщенням суду зібралося 50-60 осіб, половина з них – журналісти.

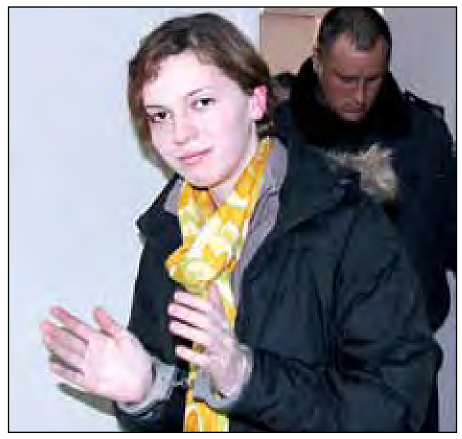
Заля мала, тісна… Лише клітка для підсудних – порожня. Один одного перепитуючи, люди здогадалися, що підсудної не доставили тому, що вона… не подала клопотання про це. Такого ще не було: підсудна мала подати клопотання, щоб її привезли в суд!

Скоріше всього, вона й не знала, що судове засідання призначене на той день. Якщо ж запроваджено (ким? коли?) такий новий порядок, то про це її мав би сповістити сам суддя. Чи, може, у нас уже відновилася дія „трійок", коли участь адвоката, прокурора і самого підсудного у судовому засіданні не була обов'язковою?

Ні, суддя таки спитав прокурора і захисників, чи вважають вони можливим розпочинати судове засідання за відсутности підсудної. Усі, в тому числі прокурор, висловилися проти. Тоді суддя, порадившись на місці з двома своїми помічниками, оголосив перерву, так і не постановивши продовжити термін утримання Г. Сінькової під вартою, який закінчився ще 29 травня, ані звільнити її.

Люди, теж „порадившись на місці", вирішили 9 червня зібратися біля слідчого ізолятора („Лук'янівка") і заявити протест проти беззаконня, яке вчинив суддя. Бо він же добре знає, що Г. Сінькова ніякого злочину не вчинила.

У Парку Слави немає могили. Отже, нема предмета наруги. Який же ґлузд у цій білими нитками шитій „справі"?

Ганна Сінькова
Фото: Олена Білозерська

Мати Г. Сінькової, Тетяна Близнюк, в імпровізованому інтерв'ю біля приміщення суду сказала, що навіть слідчий Дмитро Цуркан зізнається, що на нього хтось чинить шалений тиск, що як він закриє цю справу, то його звільнять з роботи. Кажуть, що й сам Генеральний прокурор Віктор Пшонка (той, який на інавґурації обіцяв виконати будь-який наказ Президента Віктора Януковича) показує пальцем угору: „там" не велять закривати справу.

Якщо слідчому, судді, прокуророві (у тому числі й генеральному) муляє ця справа, то нехай відмовляться вести цю справу і підуть у відставку. А якби вони ще й мали людську совість та дрібку громадянської мужности, то скликали б прес-конференцію і розказали б, хто і як чинить на них тиск.

Якщо ж вони поводяться не так, як личить добропорядним громадянам, то нема підстав звертатися до них „ваша честь". Бо то люди без чести. То боягузи і шкурники: нехай, бачте, чиясь невинна дитина сидить за ґратами, аби лиш би моя кар'єра не постраждала.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Невідома правда про жіночі долі

15 травня український телеканал „Інтер“ показав фільм Віри Глаголєвої „Одна війна“, у якому в художній формі показано трагічну історію п’яти українських жінок, засланих з малолітніми дітьми на північ Росії без суду і провини.

Кінофільм „Одна війна“ – це історія жінок та дітей, чиї долі зламала не війна, а тоталітарний радянський лад. Картина була визнана гідною нагород на декількох кінофестивалях, зокрема отримала ґран-прі на 14-му Міжнародному кінофестивалі у Софії, Болгарія. Журі проголосувало одноголосно, що буває вкрай рідко.

„Це кіно про жінок, дітей, про важкий повоєнний час, – розповіла режисер фільму В. Глаголєва. – Я зробила цей фільм, щоб люди пам’ятали і знали свою історію. Сьогодні ми дуже мало говоримо про ті жахи, які траплялися в той воєнний час, а про це треба не просто говорити, а треба кричати“.

Дія кінокартини відбувається 8-9 травня 1945 року на невеликому північному острові в Росії. Там жили п’ять молодих жінок з дітьми і демобілізований з фронту капітан Карпо Ничипорук (артист Олександер Балуєв). Молоді матері заслані на острів з раніше окупованих територій, а їхні діти народжені від німців. Тепер вони в’ялять рибу для відправлення на фронт. З’єднує острів з „великою землею“ старий Михалич (артист Федір Копосов), який припливає на човні за рибою.

І ось 8 травня на острів прибув майор НКВД Максим Прохоров (артист Михайло Хмуров). Приїзд майора порушив звичний уклад життя. За наказом, він в короткий термін повинен „очистити“ острів, на якому буде розташовано військову базу. Вночі 9 травня жінки дізналися про капітуляцію Німеччини, і їхні надії на прощення і повернення додому переросли у впевненість. Тільки майор знав, що вранці прибуде катер, на якому жінок відвезуть до таборів, а дітей – до дитячих будинків.

Коли про це дізнався капітан К. Нечипорук, то вночі викрав жінок з дітьми і човном Михалича повіз їх далі у незнані північні терени. з Дальша їхня доля невідома. Майора за це упущення було розстріляно.

Історія створення фільму почалася з того, що до редакції обласної газети в місті Орел прийшов літній чоловік і розповів, що під час Другої світової війни він на міноносці конвоював у північних морях каравани радянських суден. Одного разу їхній корабель супроводжував два судна, на яких були заслані жінки й малолітні діти. Їх вивозили з далекого північного острова... Він також розповів, що їхній корабель відвідав самітній північний острів, щоб поповнити запас води. Моряки побачили там брезентові намети, у яких жили заслані з окупованих територій жінки з дітьми.

Розмовляла з старим моряком журналістка Марина Сасіна, яка й написала сценарій фільму „Одна війна“.

Крім дорослих, у фільмі знялися п’ятеро дітей з карельського міста Піткяранта. Умови були суворими: вставати юним артистам доводилося о п’ятій ранку і навіть купатися у холодній воді. Фільмували на Ладозькому озері.

Трагічна історія покараних владою жінок заохотила мене до пошуку в інтернеті відомостей про подібні репресії. Треба сказати, що інформація була скупою. Влада ці репресії не розголошувала, а самі матері неохоче розповідали про своїх дітей.

Усе ж вдалося встановити, що у квітні 1945 року заступник міністра закордонних справ СРСР Іван Майський (справжнє прізвище – Ляховецький) написав листа до Йосифа Сталіна, запитуючи, що чинити з дітьми, народженими на окупованих територіях від німецьких вояків. Він пропонував „вилучити „німчат“, змінити їхні імена і як сиріт розіслати до дитячих будинків“. Так і було зроблено.

У Головчинецькому спеціяльному дитячому будинку ім. Сталіна, де пройшло моє дитинство, був окремий будинок для малят, а серед моїх ровесників були діти з вигаданими для них прізвищами – Невідомий, Безфамільний, Пастух та ін. Чи не були вони жертвами дій І. Майського та усього режиму?

В. Глаголєва розповіла на Радіо „Свобода“: „У персонажів фільму є прототипи. Ми хотіли запросити їх з України на прем’єру… Але це не вдалося. Ніхто з них не говорить про минуле вголос. Тому М. Сасіна створила п’ять збірних образів“.

Усе ж фільм розкриває історії засланих з дітьми жінок. Одна була зґвалтована німецьким вояком і народила дитину, друга пішла до німця, щоб врятувати двійко своїх дітей від голодної смерти, третя просто покохала молодого німецького вояка…

В інтернеті наводилися й інші подібні історії. Зокрема письменник Борис Стругацький розповів про те, як моряки союзних військ у російському північному місті поскаржилися владі, що тужать за жіночим товариством.

Негайно до їхнього гурту було приділено групу місцевих дівчат і жінок. А коли союзники залишили місто, жінок загнали на барку, яку вивезли в море і біля острова Сальма втопили торпедами. „До самого обрію було видно по воді жіночі головки – біляві, каштанові, чорні“, – пише Б. Стругацький.

Наталя Цвітковська 6 травня повідомила в інтернеті, що на Крайній півночі, біля океану, є місто Паулі, до якого було вислано жінок з Прибалтики. Вона там була, але про дальшу долю цих жінок не знає.

Так з цього фільму відкрилася ще одна незнана, недосліджена сторінка репресій комуністичного режиму. Кожне військо впродовж історії залишало дітей в окупованих землях. Але тільки радянська влада вдалася до жорстоких репресій щодо цих маленьких жертв великої війни та їхніх нещасних матерів.

Левко Хмельковський

Не забули Володимира Савчака – мистця з Австралії

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – У краєзнавчому музеї 25 травня відбулася урочиста академія з нагоди 100-річчя з дня народження земляка, котрий довгі роки проживав у Австралії, талановитого художника, колишнього учня і вчителя Бережанської гімназії, пластуна, активного громадського діяча, члена Академії мистецтв Австралії, Почесного громадянина Бережан Володимира Савчака.

Академію відкрила директор краєзнавчого музею Надія Голод. Твори В. Савчака надали для виставки обласний краєзнавчий музей, Державний історико-архітектурний заповідник у Бережанах, художник Андрій Кісь зі Львова, колишній директор краєзнавчого музею Галина Брицька з Івано-Франківська, Тернопільський художній музей, бережанці Богдан Тихий, Надія Дирда, родина Шелепків, Богдана Боберська, Юрій Мада.

Гостей з Козови, Тернополя, Львова, Івано-Франківська, Галича представили Н. Голод та старший науковий співробітник музею Микола Проців.

В. Савчак в Україні мав багато щирих друзів, і серед них – львів’янин А. Кісь, котрий був одним з організаторів видання книги-фотоальбому „Дивосвіт художника з Синіх Гір“ (Дрогобич, Видавництво „Відродження“, 1997 рік), присвяченої творчості мистця з Австралії.

А. Кісь розповів, що мистець часто гостював у його дружини Соломії, любив розглядати картини її дідуся Віктора Лободи, ділився спогадами про довоєнні Бережани, Львів, про знайомство з Митрополитом Андреєм Шептицьким, котрий деякий час надавав йому гроші на прожиття.

Коли Україна стала незалежною, він їздив до Львова, Києва, Карпат, які він надзвичайно любив.

Слово мали також член Національної спілки художників України Олег Шупляк, поети Василь Савчук і Ярослав-Ігор Кутний, який організовував для художника поїздки в Крим і Карпати, Богдана Боберська, в якої кілька років зупинявся мистець, Стефанія Калатало, котра вже понад 50 років доглядає за будинком В. Савчака і могилою його батьків. Музичні виступи представляли Мирон Постолан з Жукова (бандура) та Андрій Зімбович від школи мистецтв (флейта).

29 травня на будинку, де народився В. Савчак, було урочисто відкрито меморіяльну дошку на честь видатного мистця, про яку подбали Товариство „Адамівка“ ім. В. Савчака та краєзнавчий музей. Меморіяльну дошку з портретом В. Савчака створено за гроші громади.

Учасники відзначення 100-річчя з дня народження Володимира Савчака на відкритті меморіяльної дошки на його честь. *Фото: Тетяна Будар*

Видано збірку релігійних пісень

На допомогу дириґентам церковних хорів Видавництво музичних текстів в Вудбріджі, Конектикат, випустило цього року збірку 20 вибраних релігійних пісень на прославу Ісуса Христа та Пречистої Діви Марії.

У збірку ввійшли Великопосні пісні „Під хрест Твій стаю“, „Претерпівий“ і „Страдальна Мати“, Великодня – „Христос Воскрес“, яка співається як тропар, Різдвяна – „Бог Предвічний“, причастні „Вірую, Господи“ та інші.

До Пречистої Діви Марії звернені пісні „Вихваляйте доли, гори“, „Левадов долинов“, „О, спомагай нас“, „Пресвята Діво“ та „Просимо Тя, Діво“.

До Архиєрейської служби наведено 12 коротких пісень „Многая літа“, які треба співати в Літургії: перших п’ять – з традиційною мелодією, а останніх сім – приписані церковній єрархії.

Для придбання збірки треба вислати чек на 40 дол. до видавця на адресу: Bohdan Markiw, 126 Newton Rd., Woodbridge, CT 06525.

Подумайте про Ваше завтра вже сьогодні!
Відкрийте рахунок ІРА, щоб забезпечити своє майбутнє без турбот.
3.30%
APY*
Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.
Федеральна Кредитова Кооператива
САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК
Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.
ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251
КЕРГОНКСОН:
6325 Route 209
Kerhonkson, NY12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636
ЮНІОНДЕЙЛ:
226 Uniondale Ave,
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097
АСТОРІЯ:
32-01 31st
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458
ЛІНДИНГИРСТ:
225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989
ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfrelianceny.org
ІНТЕРНЕТ:
www.selfrelianceny.org
Поза Нью Йорком дзвоніть безкоштовно:
1-888-SELFREL
Your savings federally insured to at least $250,000 and backed by the full faith and credit of the United States government
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency
*APY - Відсотки у річному відношенні. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.

Творчий вечір поетеси Наталії Замулко-Дюбуше

Тамара Гордова. „Отак собі при квітці і пташині". Картина на вірш Наталі Замулко.

КИЇВ. – 18 травня в Центральному державному архіві закордонної україніки (ЦДАЗУ) відбувся творчий вечір української поетеси, письменниці та громадського діяча Наталії Замулко-Дюбуше, яка проживає у Франції.

На творчому вечорі побували представники Міністерства закордонних справ (МЗС) України, Державного комітету архівів України, Музею культурної спадщини (філія Музею історії Києва), архівних установ України, а також колеги, родичі, друзі та прихильники творчости Н. Замулко. Серед них – Заслужений художник України Тамара Гордова, голова Черкаського обласного відділення Спілки письменників України поетеса Валентина Коваленко, редактор блогу Н. Замулко у інтернеті Валерій Кравець.

Учасники вечора оглянули документальну виставку „Літературна спадщина української еміґрації у фондах ЦДАЗУ". З-поміж експонованих на виставці документів українських поетів-шістдесятників чільне місце зайняли рукописні вірші Н. Замулко „Я не звикну до чужого краю", „Земля", „Ворогам", які надійшли до архіву на зберігання в квітні 2008 року з Пряшева (Словаччина).

Відкрив вечір директор ЦДАЗУ Владислав Берковський, який у своєму вітальному слові підкреслив необхідність збереження документів україніки та надзвичайну потребу сучасної української спільноти й України в цілому в історичних, культурних та духовних надбаннях закордонного українства.

В. Берковський звернув увагу на нелегкий життєвий та творчий шлях героїні зустрічі. Зокрема зазначив, що Н. Замулко народилася у 1948 році в селі Прохорівці на Черкащині, в родині славній своїми козацькими традиціями. Друкуватися почала з 1964 року в обласній та республіканській пресі України і Казахстану, де проживала у 1967-1968 роках. Пізніше її твори з'явилися у збірках поезій „Повноліття", „Кроки", „Вечірні вікна".

У Черкасах Н. Замулко познайомилася з французьким інженером Норбером Дюбуше, який приїхав будувати хемічне підприємство. Народилося взаємне кохання, однак, одружитися з чужинцем їй не дозволили. Н. Замулко здобула вищу економічну освіту у Москві, працювала у Черкаському обласному комітеті захисту миру.

У 1989 році, після 20-літньої перерви, Н. Замулко поновила контакти з Н. Дюбуше, одружилася з ним і оселилася в Пуатьє. У Франції Н. Замулко-Дюбуше вивчила французьку мову, викладала російську й українську мови у Технологічному інституті міста Шательро, працювала перекладачем, у 2009 році вийшла на пенсію. З її активною участю було засноване товариство „Пуатьє-Черкаси".

У 1990 році в Україні вийшла перша книжка Н. Замулко-Дюбуше „Березнева заметіль". Вона подала заяву на вступ до Спілки письменників України, маючи рекомендації Олеся Гончара, Василя Захарченка, Миколи Негоди, Маї Фролової, однак, радянська влада не бажала бачити в лавах письменників еміґрантку.

Опісля були нові книжки поезії і прози – „Берег пам'яті", „Лелеки рідної землі", її вірші увійшли в антологію творів українських письменників про українську мову „Свого не цурайтесь" (2009) та антологію письменників Черкаської области „Криничка" (2009).

На вірші поетеси Т. Гордова написала картини, а композитори Олександер Стадник і Михайло Бендиков – пісні. Пісня на вірш Н. Замулко-Дюбуше „Ти любов моя остання, Україно" стала улюбленою серед сучасної української еміґрації.

Н. Замулко на вечорі розповіла історію про те, як її рукописи потрапили до українського архіву. Їх вивезла у 1960-ті роки за кордон студентка Українського Вільного Університету Ганна Коцур.

Протягом зустрічі Н. Замулко деклямувала вірші з свого творчого доробку „Україні", „Отак собі при квітці і пташині", уривок з триптиху „Чигиринські дзвони". Відповідаючи на запитання, вона зізналася: „Я щаслива у шлюбі, щаслива своєю творчістю, своїми дітьми, щаслива тим, що я не загубилася в чужій країні, що мене знають, пам'ятають і я можу приносити користь людям".

Посол з особливих доручень Департаменту зв'язків із закордонним українством та культурно-гуманітарного співробітництва МЗС України Віктор Войтович висловив своє захоплення творчістю поетеси.

Наталя Замулко-Дюбуше.

Щирі слова вдячности Н. Замулко висловила перший заступник голови Державного комітету архівів України проф. Ірина Матяш. Згадавши проблеми, що пов'язані з отриманням документів архівної україніки, вона привітала керівництво та співробітників архіву з помітним успіхом у цій справі та висловила сподівання, що творчий вечір Н. Замулко-Дюбуше стане першої ластівкою, яка сприятиме поповненню архівного фонду України.

Т. Гордова представила одну з своїх картин, написану на вірш Н. Замулко „Отак собі при квітці і пташині", сповнену символів української душі.

Своє захоплення непересічною творчою особистістю Н. Замулко-Дюбуше, її поезією висловили журналістка Лариса Чайка-Бражник та поетеса Валентина Коваленко.

Під час зустрічі було підписано угоду про передання особового архіву письменниці, документи якого є свідченням яскравої творчости, сповненої ностальгією і любов'ю до рідного краю.

На шанувальників творчости Н. Замулко-Дюбуше справили незабутнє враження її рядки:

Ой, до чого ж ти, любов моя, пригнічена,
Так словами і піснями омузичена?
Зацвіла земля роменом, сон-травою…
Вже ніколи ми не будемо з тобою.

Артем Папакін,
Олена Косенко

Учасники творчого вечора в читальній залі Центрального державного архіву закордонної україніки. *Фото: Олексій Ільєнко*

Студенти УВУ вшанували пам'ять жертв Чорнобильської катастрофи

МЮНХЕН. – 18 травня у головній викладовій залі Українського Вільного Університету (УВУ) з ініціятиви студентства вшановано пам'ять жертв чорнобильської трагедії.

Вечір відкрив ректор УВУ д-р Іван Мигул. У вечорі взяли участь не лише студенти, але професори та представники Генерального консульства України в Мюнхені.

Головним доповідачем був докторант Віктор Тупілко – активний громадський діяч з Донецька, який у часи свого студентства належав до ліквідаторів катастрофи на Чорнобильській атомній електростанції.

Пресове бюро УВУ

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", травень 2011 р.

200 дол.	194-ий Відділ УНСоюзу	New York, NY
100	Петренки Аня і Юрій в пам'ять Марії Дидик	Ashton, MD
55	Гайда Ігор	Easton, CT
	Іванонки Галина і Зенон	Vestal, NY
50	Фараонів Ольга	Trenton, NJ
	Анонім	
	Сеники Христя і Богдан	Yardley, PA
45	Кисілевська Галина	Clifton, NJ
	Потієнко Таїса	Clifton Park, NY
35	Добчанський Юрій	Silver Spring, MD
	Одежинська Марія	Colorado Springs, CO
30	Баранецький Володимир	Maplewood, NJ
	Лисик Дмитро	La Salle, QC, Canada
25	Бонакорса Христина	Belleville, NJ
	Дзюба Христина	Rochester, NY
	Крижанівський Юрій	New City, NY
	Сімок Андрій	Las Vegas, NV
	Веремчук Іванна	Winter Springs, FL
	Зобнів Анна	Pikesville, MD
	Бук Юрій	Las Vegas, NV
	Пришляк Микола	Jenkintown, PA
20	Андрушків Віра	Troy, MI
	Феш Михайло	Tucson, AZ
	Гриценки Тетяна і Володимир	West Roxbury, MA
	Юрчищак Роман	New Britain, CT
	Юрків Зеновія	Sterling Heights, MI
	Огаренко Іван	Chicago, IL
	Стасів Роман	Congers, NY
	Тарасюк Юрій	Newtown, PA
15	Декайли Люба і Ігор	Flushing, NY
	Гаврилко Евстахій	Warren, MI
	Гаврилюк Галина	Jersey City, NJ
	Яримович Зеновій	Philadelphia, PA
	Юзвін Йосиф	Rutherford, NJ
	Кіпа Алберт	Allentown, PA
15 дол.	Когут Дмитро	Easton, PA
	Костюки Олександра і Теодор	Silver Springs, MD
	Леськіви Марія і Олександер	East Hanover, NJ
	Маринюки Любов і Андрій	Bay Harbor Isl., FL
	Музика Григорій	East Hanover, NJ
	Павлишин Ігор	Astoria, NJ
	Раковські Олександра і Юрій	Riverhead, NY
	Слюсарчук Юрій	Monroe, NY
	Загайкевич Орест	Cranford, NJ
	Бардин Ігор	Toronto, ON, Canada
	Крайнц Віра	Warren, MI
	Турчин О.	Buena Park, CA
10	Бурак Андрій	Beamsville, ON, Canada
	Каваць Михайло	Parma, OH
	Кавчак Богдан	Salem, NJ
	Крамарчук Мирон	St. Anthony, MN
	Кривонос Володимир	Clifton, NJ
	Турченюк Богдан	Elkins Park, PA
	Білас Мирон	Jenkintown, PA
	Бодо Галина	Eureka Springs, AR
	Давид Григорій	Philadelphia, PA
	Держко Евстахій	Lorton, VA
	Дольницька Олександра	Montreal, QC, Canada
	Ганипсяк Марія	Buffalo, NY
	Герець Роксана	Rutherford, NJ
	Грещишин Лідія	Willliamsville, NY
	Кікта Володимира	Golden, CO
	Клек Андрій	Fairview Park, OH
	Кулинич Ірина	Zhovkva, Ukraine
	Кузьмів Данієла	Glen Burnie, MD
	Кривко Людмила	Ternopil, Ukraine
	Оленчуки Леся і Іван	Parma, OH
	Олесницький Юрій	Toms River, NJ
10 дол.	Онуфрик Катерина	Hamilton, ON, Canada
	Рудик Віра	So. Windsor, CT
	Щерба Анна	Volyn Oblast., Ukraine
	Трешньовські Оксана і Роман	Ann Arbor, MI
5	Баранецькі Христина і Микола	Livingston, NJ
	Дика Людмила	Blairstown, NJ
	Федорко Любомира	Redford, MI
	Ґелета Богданна	College Park, MD
	Головінська Марія	Toms River, NJ
	Григорович Симон	Kearny, NJ
	Кандюк Богдан	Glen Spey, NY
	Кортчмарик Франко	Montreal, QC, Canada
	Коваль Марія	New York, NY
	Кравців Ярослав	North Providence, RI
	Кузьма Петро	Rocky Hill, CT
	Пастушенко Тетяна	New Providence, RI
	Павловичі Ірина і Любомир	Union, NJ
	Сафяни Анна і Володимир	New York, NY
	Солонинка Михайло	Minneapolis, MN
	Стрижаковська Ольга	Trenton, NJ
	Ступар Теодор	La Porte, IN
	Винницька Патриція	Bethlehem, PA
	Яворська Лариса	Union, NJ
	Бортник Богдан	Toms River, NJ
	Бучинська Катерина	Southport, NC
	Фішер-Слиж Марія	Toronto, ON, Canada
	Серна Йосиф	Warm Mineral Spr., FL
	Трач Ірина	Etobicoke, ON, Canada

Разом: **1,780 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

ПАМ'ЯТІ ТОВАРИШКИ

Служила Україні чесним пером

22 червня минає 10 років від дня смерти українсько-американської журналістки Людмили Волянської, члена редакції „Свободи", довголітнього редактора річників-альманахів Українського Народного Союзу, матері п'ятьох дітей, вихованих в дусі свідомого українства, дружини авторитетного лікаря, колишнього президента Американської психіятричної асоціяції Олега Волянського, який також належав до кола постійних авторів „Свободи".

З відходом людини, розум якої перебував у постійному русі і спонукав до руху інші розуми і душі, життя в покинутому нею середовищі в якійсь мірі, в якомусь розумінні зупиняється і вже ніколи не йтиме попереднім кроком. Не тільки для дітей, для родини, але й для громади, для світу.

Кожна смерть, кожна без винятку – ще й тому передчасна, що наближає нас до цієї найбільшої таємниці життя: скільки б не залишала по собі людина, – нехай навіть гори геніяльних книжок чи визнані усім людством наукові відкриття і винаходи, героїчні вчинки чи великі ідеї, – нами все одно опановує гостре відчуття, що душа її не вмістилася в усі ті видимі і визнані досягнення, що вона – незрівнянно більша і значніша від них.

Журналістика, з її безмежним світом тем і безперервним вируванням ідей, з її покликанням служити правді, надала широкий простір для творчих сил Л. Волянської – українки з рідкісним характером, в якому висока освіченість поєднувалася з жадобою до все нових знань, а чарівна жіночність і вроджена ніжність – з рисами незламного, безкомпромісного бійця, особливо коли йшлося про Україну.

А про Україну йшлося в кожному її рядку, в кожному слові, і це добре засвідчує „Публіцистика" – посмертна книга незабутньої свободівки, складена з дбайливо зібраної і збереженої доньками і синами найціннішої частини журналістської спадщини Л. Волянської, видана в Україні і для України в 2009 році. „Українка з роду і таланту" – так назвала своє вступ-

Книга Людмили Волянської

не слово до цієї книжки її редактор-упорядник, член Національної Спілки письменників України Любов Дмитришин.

З роду – бо Л. Волянська була дочкою Івана Шарого, учасника бою під Крутами, якого вже на самому початку сталінських репресій, в 1930 році, уже як професора, директора київського Будинку Вчених, заарештували за „український буржуазний націоналізм", а в 1931 році розстріляли.

З таланту – бо мала феноменальну пам'ять (без книжки готова була читати всього Шевченкового „Кобзаря", десятки віршів Івана Франка, Лесі Українки, Павла Тичини, Миколи Вороного) і великий дар до чужих мов, могла, успішно закінчивши Київську Політехніку, легко знайти місце в точних науках або, принаймні, в літературознавстві, але серцевиною її таланту була безмежна любов до України, до рідного народу. Любов і готовність стати на його захист хоч би й проти цілого світу.

Саме це почуття – любов до України і ненависть до її ворогів – привело Л. Волянську в журналістику, саме воно залишило у цій винятково важливій суспільній ділянці такий яскравий слід. Її перо – „у „Свободі" залишалося воно невтомним протягом 20 літ – приваблювало до неї таких же сильних і патріотичних людей, як вона сама – починаючи від Митрополита Мстислава, пізнішого першого Патріярха Української Православної Церкви Київського патріярхату.

До тіснішого кола її приятелів і однодумців належали поет Євген Маланюк, публіцист Михайло Сосновський, політик Ярослав Стецько, в домі Волянських у штаті Ню-Йорк не один раз гостював, іноді по пів року, Дмитро Донцов. Він уважно стежив за творчим зростанням Л. Волянської, високо цінив її виступи у „Свободі" та в інших газетах і журналах. Цікаво, що саме перед Л. Волянською Д. Донцов уперше відкрився як поет.

„Публіцистика" просто вражає широким світоглядом авторки, ерудицією, глибиною і проникливістю її думок, пильною увагою до всього, що діялося тоді в совєтській, українській і світовій пресі, в політиці і політології, в історіографії, в літературі і літературознавстві. Але все ж найбільше – вогненною пристрасністю і безстрашністю, коли йшлося про українську національну справу і про багатьох-багатьох охочих очорнювати нашу націю, закидати їй „генетичний антисемітизм", „коляборціонізм", спотворювати її святе право на свободу і незалежність. Л. Волянська, бездоганно орієнтуючись в історії і міжнародній політиці, негайно вступала у відкритий бій, і знання, логіка та відчуття правди і справедливости були її невідпорною зброєю.

На конті її ідейної боротьби – блискучі памфлети, адресовані ню-йоркській російськомовній газеті „Новое Русское Слово", яка у 1970-их роках дозволяла собі брутальні нагінки на повоєнну українську еміґрацію, а також сильні доказами відповіді недолугим американським авторам-совєтологам, котрі плутали праведне з грішним. Мимо уваги журналістки не проходили навіть вельми тонкі, загорнуті в солідні наукові папірці провокації, як от статті гарвардського соціолога Натана Ґлейзера в „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт", в яких він радив еміґрантським громадам з різних країн позбуватися „надмірного" прив'язання до свого етнічного коріння.

Водночас у „Публіцистиці" знаходимо щиру повагу і доброзичливість до тих російських, американських, польських, єврейських авторів, які не вдовольнялися панівними імперськими доктринами щодо України і українців, намагаючись об'єктивно вникнути в українську історичну правду.

Одначе, найпривабливіші, найбільш пам'ятні ті сторінки цієї книги, котрі пройняті гарячою любов'ю до всього свого, українського, до людей, як писала Л. Волянська, „з ідеалістичними аспіраціями" – усіх тих, що, всупереч страшним, пекельним обставинам, до кінця життя зберегли людяність і вірність своєму народові.

Надзвичайно повчальним для нас є її прочитання нашого найскладнішого і найглибшого національного духовно-естетичного явища – творчости Тараса Шевченка.

Істотно допомагає Л. Волянська зрозуміти публіцистику Д. Донцова, поезію Василя Барки, Олекси Стефановича, Василя Стуса, Ладі Могилянської. Втім, на щастя і на гордість наших наступних поколінь, багато інших українців і українок, „також мали, як стверджує авторка, ідеалістичні аспірації, що сягають поза інстинкт самозбереження, також не відали страху перед царями земними, бо мали і мають надо собою Царя Небесного. Ті, що глибоко вірять в Бога і тільки одного його бояться, ті не бояться людей, хоч би й можновладців. Тому, читаючи про всіх них бачиш, що всі вони зберегли себе й свою совість чистою і світлою, зберегли те велике й несхопне, що звемо Образом Божим".

Ці слова повною мірою стосуються й її самої, авторки „Публіцистики" – видання, позначеного чистою і світлою совістю.

Варте особливого підкреслення, що журналістка мала тісні зв'язки з патріотичною молоддю незалежної України – зокрема з членами Історичного клюбу „Холодний Яр".

Глибокої вдячности заслуговують діти покійних Людмили й Олега Волянських – Лілея, Богданна, Ігор, Лев і Тарас, спільним накладом яких видано цю цінну книжку – цінну для України і, звісно, для нових поколінь роду Волянських: вже заради однієї цієї книжки внукам і правнукам видатної публіцистки варто вивчати українську мову.

Петро Часто

У ДЕСЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність незабутньої Мами й Бабуні
св. п. ред. ЛЮДМИЛИ ШАРОЇ ВОЛЯНСЬКОЇ
та
У СЬОМУ РІВНО Ж БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
упокоїння в Господі найдорожчого Батька й Діда
св. п. д-ра ОЛЕГА МИРОСЛАВА ВОЛЯНСЬКОГО
буде відправлена
ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА
в суботу, 25 червня 2011 р. о год. 9 ранку
в Українській Католицькій Церкві св. Трійці в Кергонксоні, Н.Й.

Вони свобідно й безкорисно принесли свої значні таланти, знання, здібності, великодушність і пристрасть у жертву на вівтар українського народу та на користь діяспорної громади. Своїм бездоганним прикладом указали шлях наступному поколінню.

ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ!

З невимовним жалем ділимося сумною вісткою, що в суботу, 4 червня 2011 р. Б. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО та ДІДО

св. п.

д-р ВОЛОДИМИР ЯСТРЕМБСЬКИЙ

ветеринарний лікар

нар. 5 лютого 1914 р. Б. у Львові.
Член Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів Америки.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 15 червня 2011 р. Б., в соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, а опісля на цвинтарі св. Миколая.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ЕВСТАХІЯ з ПАСЛАВСЬКИХ
донька – МАРТА СЛЕММОНС з дітьми ТЕТЯНОЮ та АДРІЯНОМ
син – ІГОР з дружиною ТЕТЯНОЮ та дітьми ОРІЯНОЮ і ДОРІЯНОМ
кузинка – НАТАЛКА ІВАНІВ
ближча і дальша родина в діяспорі та Україні.

Вічна Йому пам'ять!

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВЕТЕРИНАРНИХ ЛІКАРІВ АМЕРИКИ

ділиться сумною вісткою, що в суботу, 4 червня 2011 р. Б. в Чикаґо, з волі Божої, відійшов у вічність

св. п.

д-р ВОЛОДИМИР ЯСТРЕМБСЬКИЙ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 15 червня 2011 р. Б. Похований на цвинтарі св. Миколая.

Дружині, дітям з родинами складаємо сердечні співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Управа ОУВЛ.

Ділимося сумною вісткою, що 14 травня 2011 р.на 94-му році життя відійшла у вічність

св. п.

РОСТИСЛАВА СТЕЦІВ
з дому ОСТАПЧУК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 19 травня в Українській католицький церкві Богоявління в Рочестері, Н.Й., а відтак на цвинтарі св. Гробу Божого.

Залишені в смутку:

кузинка – ДАРІЯ БАРОН
кузин – ВОЛОДИМИР ГНАТКІВСЬКИЙ з родиною
племінники – ОЛЕКСАНДЕР ЦАПАР з родиною
– ЛЮБОМИР ЦАПАР з родиною
– ЗВЕНИСЛАВА КЛЕМ з родиною
братанок – ІГОР ОСТАПЧУК-ВОЛОЩУК з родиною в Україні.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і друзями про те, що 5 червня 2011 р. в Колюмбії, Мд., з наказу Всевишнього відійшов зложити свій останній звіт

св. п.

Микола Богдан
КОРОПЕЦЬКИЙ

нар. 1928 р. в селі Долина, Тлумацького р-ну, Івано-Франківської обл.

Християнин, Пластун сеніор, Хрестоносець (Найда), Лицар Колюмба 3 і 4 ступенів, професійний вояк, державний урядовець.
Прощання - 8 червня о год. 5 веч., Лицарі Колюмба - молитва Вервиці о год. 7 веч. Парастас - о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні McCully-Polyniak, 237 East Patapsco Avenue, Curtis Bay, MD.
Похорон - в четвер, 9 червня о год. 11 ранку з Української католицької церкви св. апп. Петра і Павла, 1506 Church Street, Curtis Bay, MD, а тоді на цвинтар св. Михаїла в Dundalk, MD.

У глибокому смутку:

дружина – Оксана з родини Білозорів
сини – Марко із сином Русланом
– Андрій з дружиною Tamar Donovan та синами Дам'яном, Дарієм і Віктором
доньки – Татяна з мужем Matthew Koropeckyj-Cox та дітьми Лідою і Данилом
– Уляна з мужем Андрієм Чорним та донями Ізадорою і Зоріянною
брат – Іван з дружиною Наталкою та родиною
братова – Леся з родиною
шваґрова – Оля Цегельська з родиною
шваґер – Peter M. King
свати – Donovans, Coxes і Чорні з родинами
кузени – Коропецькі, Кулачковські і Татомири з родинами
дальші рідні в Україні і діяспорі.

Просимо пам'ятати Покійного у Ваших молитвах.

Замість квітів датки можна складати на Український Католицький Університет (Ukrainian Catholic Education Foundation, 2247 W. Chicago Ave., Chicago, IL 60622).

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок, 30 травня 2011 р. по короткій і тяжкій недузі відійшов у вічність наш найдорожчий Муж, Батько і Дідо

св. п.

ЕВГЕН ФАРІОН

нар. 22 грудня 1918 р. в Нагірнім (тоді Соколя) в Західній Україні.

Життєвий шлях його попровадив від рідних сторін на степову Україну, а тоді в Европу, Аргентину і остаточно до Філядельфії, Па. Один із основоположників парафії Архистратига Михаїла в Дженкінтавні, Па. Колишній голова і довголітній член парафіяльної ради.
Покійний мав гарний сад і пасіку. До останку був членом скрипкового відділу у льокальній симфонічній оркестрі у Ворминстир, Па.
ПАРАСТАС відбувся 3 червня о год. 10-ій ранку в церкві Архистратига Михаїла, а відтак тіло було перевезено до Ловнвюв Семетері у Ракледж, Па.

В жалобі залишені:

дружина – Оксана з Чубатих
син – Юрій з дружиною Христиною і дітьми Христофором і Софією
син – Зенон з дружиною Тамарою і донькою Ларисою
донька – Таня Хархаліс з мужем Андрієм і дітьми Катериною, Олександром і Адріяном
ближча родина в Чикаґо, Іл. і дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!
